

Proletari din toate țările, uniți-oă!

FLACARA

REVISTĂ SOCIAL-POLITICĂ
ȘI LITERAR-ARTISTICĂ

Biblioteca
Re
Hunedo

p. 41 (177)

Anul VII
11 octombrie 1958

operatoria sovietică
Zahareva și ope
român E. Bradu
vederi pentru fil
documentar „Pe
rumurile României”.

Fotografate de
S. STEINER

În acest număr:

- Pag. 4-5-6-7 — U.R.S.S. la... Bruxelles — de Demostene Botez.
— Nu numai hantri... — reportaj de E. Dascălu.
- Pag. 8 — Cîntece de azi și de ieri — poezii de Mișu Dragomir.
- Pag. 9 — Apa care... arde — de ing. I. Cristescu.
- Pag. 10-11-12 — Prăbușirea eminenței cenușii — pamflet de Lascăr Sebastian.
— Un reportaj științifico-fantastic? — reportaj de I. Marina.
- Pag. 13 — Alexandru Sahia — de Radu Popescu.
- Pag. 14-15 — Să facem cunoștință — de Sanda Faur.
— Normanzii îl revendică pe Charlot.
- Pag. 16-17 — „De la Organizația Națiunilor Unite” — reportaj de N. Lupu.
— Plovdiv '958 — corespondență din R. P. Bulgaria de Kliment Ţacev.
- Pag. 18 — O pereche de ghetă — schiță de Haralamb Zîncă.
- Pag. 19 — Negru și alb în „Daily Telegraph” — de Radu Ţiulescu.
- Pag. 20 — Podoaba Bucureștiului de altădată — de Eusebiu Lațîș.
— Inscripție la o fotografie: „Țilcul altarului improvizat” — de Anton Alexe.
- Pag. 21 — Ca oglinda... — fotoreportaj de F. Urseanu și L. Weisz.
- Pag. 22 — Priviți cu noi! — Răspunsuri la întrebările cititorilor.
- Pag. 23 — Sfaturi practice, modă, șah, joc de cuvinte încruciate.
- Pag. 24 — Melancolii și bucurii de toamnă... — desene de George Voinescu.
- Pag. 25 — Sport.
- Pag. 26 — Fotocronica Flacării.
- Pag. 27 — În jurul globului.

MAREA PI

1) Pe aeroportul measa, la sosirea delegației sovietice care participă la manifestările prilejuite de Luna plină a păcii romîno-sovietice.

2) Pe scena Casei de Cultură din Capitală, cîntă corul ansamblului „Clocotul” al M. A. I.

3) Seară consacrată deschiderii „Zilelor culturale romînești”, la Palatul de Cultură „Oktes” din Kiev.

CUTREIERÎND „DRUMURILE ROMÎNIEI”

Văzut din avion, pămîntul pare — cu nițică fantezie — o hartă lucrată în plastilină, de mîinile dibace ale unui școlar. De sus nu vezi mai mult, dar un binoclu bun, mînuit cu atenție și pricepere, ar putea deosebi, în aceeași clipă, pe mai multe drumuri ale patriei noastre, cîte o mașinuță mică, gri, care-și poartă cu mîndrie pe portieră dubla inscripție: KINOHRONKA — MOSKVA; STUDIOUL ALEXANDRU SAHIA — BUCUREȘTI.

În fiecare din aceste mașinuțe bizuie ușor cîte un aparat de filmat. Mina atentă și nervoasă a Galinei Nikolaevna Zaharova dă viață metrilor de peliculă. În aceeași clipă prind imagini și celelalte aparate cu care cineaștii sovietici și romîni cutreieră țara,

plămădind viitoarea coproducție romîno-sovietică în culori: „PE DRUMURILE ROMÎNIEI”.

Scenariul literar a fost scris de Victor Vintu, care a privit țara cu ochiul pătrunzător și iubitor al scriitorului și gazetarului român. Apoi a sosit de la Moscova regizoarea Olga Borisovna Podgorețkaia, care a colindat țara în lung și în lat (împreună cu scenaristul nostru), privind și înregistrînd frumusețile plajurilor și realitățile vieții noastre de azi, atît prin prisma omului de specialitate, care are în urma sa 30 de ani de experiență cinematografică, cît și prin cea a prietenului bun, venit de departe să te ajute. Au urmat discuții lungi, inflăcărare și, din confruntarea impresiilor culese, s-a definitivat punctul de vedere comun, care

a pus bazele scenariului regizoral.

Filmul își propune ca, urmînd drumurile patriei noastre, acum, la 14 ani de la eliberare, să adune pe peliculă tot ce înfîlnește mai semnificativ în cale. De la bătrîna cetate a lui Ioan Corvin din Hunedoara, la poezia vieții noi, plămădite în clocotul furnalelor din orașul oțelului; de la cocorii călătorii care părăsesc Delta, la docurile pline ale Constanței; de la harnicul plutăș de pe Bistrița, la pasionatul constructor al hidrocentralei de la Bicaz. Cinci mari drumuri ale țării vor dezvălui peliculei gata de lucru, imagini simple de viață cotidiană, în care mustră dragostea pentru viață, gîndul mereu doritor de înălțuri al constructorilor viitorului și păcii. Cîte secrete nu le va șopti opera-

torilor prima sondă înfișată în Valea Prahovei, cîte nu va înregistra tablita galbenă pe care se scrie cu litere de o șchioapă „ROMÎNIA AUTONOMĂ MAGHARĂ”.

Ce să prinzi din toate acestea? Cît mai mult, dacă te poți să poți fi consemnat. E vorba de selecționarea din materialul filmat pe care ți-l oferă viața, și trebuie, ca să reușești să faci în numai 90 de minute de film, tot ce ți-ai propus.

Creatorii filmului se străduiesc să păstreze caracterul strict științific, căutînd să surprindă pe celele viei, inedite, ale țării, portaj autentic. De aceea unele imagini au fost filmate în timp ce se scria abia scenariul regizoral, în care acele imagini vor fi introduse ulterior. Pentru că întreaga echipă este grăbăită, „Uhadlașcie” (fapte unice, care nu se pot repeta) este leit-motivul filmului, care vor să fie prezente pretutîndeni, a le cere filmul documentar.

Isak Grigorievici Grigorievici preună cu operatorii romîni

ATENȚIE

Biblioteca Centrală
Regiunii
Hunedoara-Deva

Teatrului C.C.S. de pe strada Lipscani, în timpul uneia din manifestările închinată Lunii prieteniei.

Ionescu și Francisc Pa-
l, se află cu aparatul în
cele mai dificile de film-
mal romantice: pe Valea
și, la Leșul Ursului, la Va-
nei, pe Valea Oituzului—
e vor aduce pelicula aco-
u imagini care vor ilustra
ile hidrocentralei „V. I.
ale marilor combinate
ere, ale Magistralei de Est,
ul muncii tinerilor con-
ri și măreția naturii.
echipă va pleca în Delta
nest Bradu. „Simți că e un
ru, scoate imagini minu-
dind o interpretare perso-
lor cerute de scenariu” —
une despre el operatorul
ic Mihail Mihailovici Prud-
sta din urmă împreună cu
a Nikolaevna Zaharova
imat aspecte ale Capitalei
e. Prudnikov a observat în
el felul în care-și petrec
d liber bucureștenii, ur-
du-i pe străzi, în parcuri,
ectacole sau prin impreju-

rimile orașului. Galina Niko-
laevna s-a apropiat cu curiozitate
feminină de... vitrine.
Și a mai observat, mirată, alt
„fenomen” bucureștean: duminica
dimineața, o mulțime de copii
ies la soare în cărucioarele împin-
se de tații lor. „Duminica
mamele se odihnesc, nu?” —
ne-a întrebat rîzînd Zaharova.
Activitatea se desfășoară fe-
bril. Operatorii se deplasează din
loc în loc, regizorii discută mate-
rialul adunat pînă acum, stabili-
ind etapele următoare, cei doi
directori de producție (sovieticul
Aleksandr Simionovici Eșurin
și românul Petre Nedov) sînt
prezenți peste tot; într-un colț,
tînărul asistent de regie Harry
From pune la punct cîteva amă-
nunte împreună cu operatorii
de sunet Uzdin și Ștarikov.
Pe Mirel Ilieșu, regizorul se-
cund al filmului, abia l-am putut
prinde între două treburi foarte
urgente. Și iată ce mi-a spus:
„Mă bucur nespus de colaborarea
cu colegii noștri sovietici, co-

laborare ce se dovedește foarte
rodnică. Domnește o atmosferă
de lucru creatoare, muncindu-
se serios, din plin. Filmările ne
pasionază și fiecare dintre noi
caută să îmbogățească scenariul
regizoral. Ideile bune sînt imed-
iat adoptate, celelalte sînt dis-
cutate aprins de toți. Sovieticii
sînt oameni cu mare experiență
de viață și de meserie. În special
Olga Borisovna Podgorețkaia,
care face parte din prima serie
de absolvenți ai Institutului Ci-
nematografic din Moscova. Acest
schimb de experiență ne este de
mult folos, însemnînd o sumă de
cunoștințe noi, acumulate pentru
munca noastră de viitor și con-
cretizînd sentimentele prietenes-
ti care ne leagă de oamenii sovie-
tici...”
În aceeași clipă, s-a auzit de
jos glasul Olgăi Borisovna:
— Ilieșule, nu vii? „Uhadiș-
ce obiekți”.

Rodica PASCAL-ALCALAY

SĂRBĂTOARE LA TITU

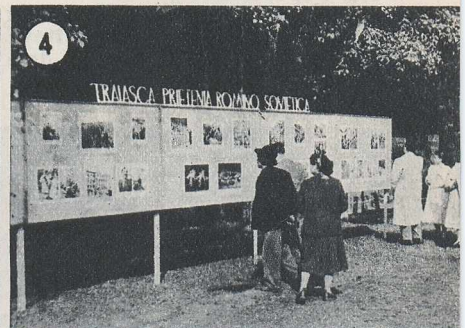
Reprezentanți a trei regiuni (București, Ploiești și Pitești):
muncitori din industrie și gospodării agricole de stat, țărani colec-
tiviști și întovărășiți, țărani muncitori cu gospodării individua-
le, intelectuali, gospodine și mult tineret s-au întrînit duminica
trecută la Titu-tîrg, pentru a sărbători laolaltă deschiderea Lunii
prieteniei romîno-sovietice.

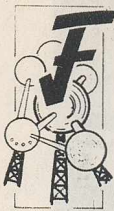
De la ora 10 dimineața și pînă tîrziu, seara, s-au desfășurat
aici bogate serbări populare, manifestări culturale și întreceri
sportive, într-o admirabilă atmosferă de cîntec, joc și voie bună.
Se cuvîna laude pentru reușita acestei serbări deopotrivă consiliilor
A.R.L.U.S. din cele trei regiuni, cît și respectivelor sfaturi
populare și organizații U.T.M. și A.V.S.A.P.

Prezentăm cititorilor noștri cîteva imagini fotografice luate
cu acest prilej.

1. Sute și sute de oameni se îndreaptă spre imensul islaz al
comunei, străjuit de crîngul tînăr unde au loc serbările.
2. Mulțimea ovaționează pentru prietenia frățească dintre
poporul nostru și poporul sovietic, pentru pace și prietenie între
toate popoarele lumii.
3. Tovarășul C. Paraschivescu-Bălăceanu, președintele con-
siliului regional A.R.L.U.S.-București, vorbind despre înțelesul
adînc al Lunii marii prietenii.
4. Expoziția de fotografii înfățișînd marile realizări ale
poporului sovietic în domeniul construcției agricole.
5. Minunate costume naționale din raionul Tîrgoviște.

Fotografii de E. DASCĂLU

orța de expresie a unor prescurtări este mult mai puternică decât a denumirii însăși. „Expo '58“ definește lapidar și cuprinzător, Expoziția Universală de la Bruxelles din anul 1958.

În general, expozițiile universale jalonează prin decenii etapele progresului omenirii. *Expo '58* este poate cea mai semnificativă din acest punct de vedere. Ea va marca în istoria civilizației și științei umane începuturile energiei nucleare și ale sondării spațiilor interplanetare. De aceea, poate, acea alcătuire de metal lucios — în chip de scrânciob — care se ridică în centrul expoziției, cu pretenția de a-i fi simbolul — așa precum a rămas, pentru expoziția universală de la Paris, Turnul Eiffel — se numește *Atomium*.

Expoziția de la Bruxelles înseamnă, în secolul nostru, punctul 58 al mersului omenirii înainte. Sînt toate semnele că expoziția viitoare, peste un deceniu sau două, va demonstra poate naivitatea începuturilor de azi, expunînd adevărate vagoane-rachetă pentru dus și întors din Lună. Ritmul progreselor științei ne îndreptățește să dăm crezare oricărei plâsmuiri a imaginației.

Acesta este sensul expoziției de la Bruxelles. Precum altădată toate drumurile duceau la Roma, astăzi, în capitala Belgiei, toate străzile și bulevardele duc la *Expo '58*.

Pentru înlesnirea circulației, s-a lucrat mai bine de doi ani; s-au construit etaje la încrucișări, pentru ca un bulevard să meargă la nivelul normal, iar celălalt care-l întretaie să coboare într-un adevărat și lung tunel. Alte bulevarde au fost „supraetajate“, construindu-se pe stâlpi de beton un nou supra-bulevard, la o înălțime de 10 metri, ca un fel de pod... pe uscat. Pe acest supra-bulevard se merge spre expoziție, iar pe dedesubt se circulă în sens invers. Căci, dacă trenurile aduc zilnic la Bruxelles vreo 10.000 de vizitatori, apoi nu mai puțini vin din Europa și din alte continente cu mașini aduse în calele vapoarelor.

Pînă la porțile ei, expoziția nu se bănuiește decât prin câteva turnuri ridicate ad-hoc și drapele ce flutură pe stîlpii înalți.

U.R.S.S. ... LA BRUXELLES

de Demostene BOTEZ

Pentru a o vedea, trebuie să pătrunzi în incinta ei, printr-una din porți. Ca să-ți faci o idee de ansamblu asupra expoziției, există mijloace de transport terestre — un fel de trenuț electric, ca pentru pionieri, cu mai multe vagoane deschise — și mijloace aeriene: mici panere rotunde, din

metal, care circulă pe deasupra expoziției, atîrnate de un cablu, ca vagonetele de funicular. Uneori, în paner sînt doi tineri, care, izolați astfel în văzduh, par a-și fi găsit idealul de a se afla „în sfîrșit, singuri“, așa cum visează toți îndrăgostiții. Dar acest sistem de vizitare e

în stil prea american, adică prea superficial. Tot pe jos e mai bine

Unii încearcă să viziteze sistematic și umblă cu planul în mînă, purtîndu-l ca pe o bibliotecă. În expoziție, însă, trebuie să te lași în voia fanteziei, să vagezi bondezi, dacă se poate. Prin unele „cartiere“ ale expoziției, s

Prin altele, nu. Într-o zi, trebuie să-ți spui că lumea are dreptate și să te duci de ea. Iar la expoziția de la Bruxelles se unesc din toate părțile adevărate fluvii de oameni care converg spre un singur punct: pavilionul Uniunii Sovietice.

E ca un torent care te arde, și nu mai ești decît o bule de apă. Pe plan e mai greu să găsești pavilionul Uniunii Sovietice. Pe plan sînt trecute doar cifre și, ca să afli ce înseamnă fiecare, trebuie să te uiți apoi în dreptul numărului respectiv, scris în ordine, subtit. Treabă migăloasă, dar isitoare și cu surprize, căci, după ce te-ai lămurit, precis simți al orientării pe care și te trezești tot învîrtind din nou planul, fără rost. Alt mîncăm și mult mai sigur și mai

Vezi încotro se îndreaptă mulțimea de vizitatori și te întorci anonim, în valurile lui. Ajungi singur și fără bătaie de cap în fața treptelor largi ale pavilionului sovietic, împușca ca un colosal templu.

Pavilionul net, de o arhitectură clară, fără torticoluri și complicată arhitectonică, cu o fațadă construită după cele mai moderne metode. Treptele largi, cît ține fațada. Uși simple înlesnesc intrarea. Înăuntru, lumea vine mereu, curgătoare, fără contenire. Lume din toate colțurile lumii, de toate culorile și rasele. Nici nu știi să-ți încăpea atîta lume. Și în pavilionul e atît de încălzit, de simplu și armonios aranjat, încît, o dată ajuns înăuntru, te simți mai degajat și în fluviul care te-a împins aici.

Prima impresie este de vastă și lumină. De la intrare, mergi pînă în fund. Parcă ai fi intrat în interiorul unei imense catedrale moderne, în care obscuritatea și misticismului e alungată și înlocuită cu lumina limpede a științei. Sensul cel mai înalt al civilizației, despre care vorbeam sus, se găsește aici, în carucioasă a celor trei sputnici.

Aceștia reprezintă apogeul științei, îndrăzneții și reușitei umane, de la începutul lumii pînă astăzi. Aici, după ce ai trecut pe lingă trupul de bronz al lui Lenin, înfățișat într-o statură imensă, se oprește valul mulțimii.

În vitrine elegante, aparatele electrice de precizie, la o machetă de uzină atomică...

Laika atrag curiozitatea și stîrnesc admirația tuturor. Strunguri mari de o parte și de alta. Mai departe, diferite tipuri de automobile, avioane în miniatură — sus, pe galeriile laterale, expoziția cărții, a aparatelor de precizie, a invențiilor științifice, a explorărilor polare, a picturii sovietice, a produselor textile, a blănurilor... Lume multă se înghesuie să cumpere mici bibelouri, țigări, vase de stil...

E nespuse de interesant să te așezi pe o bancă, să privești vizitatorii, să le urmărești fiziologia, gesturile. Au o concentrare nemaipomenită. În tot ce văd, în tot ce află acolo, e ceva nou pentru ei, ceva de necrezut, ceva care dărimă tot eșafodajul de minciuni și de denigrări cu care au fost hrăniți. Descifrează, în tot ce văd aici, o civilizație de cel mai înalt grad, pe care nu se așteptau să o găsească, fiindcă nimeni nu le-a spus adevărul sau ei înșiși au refuzat și s-au încăpățînat să nu-l afle. Fețele se crispează de curiozitate, apoi de surprindere, de stupeoare. Găsesc aici semnele celei mai înaintate civilizații. Tot ce văd e produsul unor oameni de înaltă știință și al unor artizani de mare clasă. Se întrebă poate în sinea lor: „De unde? Cînd?” Toți au impresia că găsesc aici expoziția unei alte planete, despre care n-au știut nimic.

Un tînăr preot catolic se așază și el pe bancă, ca și cum ar cădea într-un leșin. Își șterge fața de sudoare; i se citește bine, pe ea, nedumerirea. E ca aiurit! Lumea defilează înaintea prin fața lui, dar nu-l vede. Se uită la aparatele electrice de precizie, la o machetă de uzină atomică...

Spre ușile de ieșire, fețele se îndreaptă, iluminate ca de un mesaj, ca de o revelație. Auză-zut cu ochii lor ce au făcut oamenii Uniunii Sovietice, oamenii doritori de pace, mesagerii și pionierii unei alte vieți pe pămînt. Ai impresia că acești vizitatori sînt oameni care și-au recăpătat vederea.

Mără, pe terasa imensă din față, palpită în soarele după-amiezii o mare de oameni. Un cor caucazian dă un concert în aer liber. Cînd se sfîrșește cîntecul mii și mii de mîini aplaudă zbătîndu-se pe deasupra capetelor, de parcă toată mulțimea aceea și-ar lua zborul.

Expoziția universală de la Bruxelles e triumful marilor realizări sovietice.

Tractoristul Gh. Constantin (stînga) raportează șefului brigăzii despre executarea și repararea tractorului său.

**NU NUMAI
HANTRI...**

Reportaj de E. DASCĂLU

Fotografii de S. STEINER și E. DASCĂLU

Scurtă consfătuire de producție, înainte de pornirea motoarelor, la brigada a 7-a.

Pare puțin paradoxal, dar cu cât treburile unui S.M.T. reclamă mai multă agitație, cu atât se instaurează acolo mai deplin calmul și ordinea. (Vorbesc desigur despre acele S.M.T.-uri în care munca este chibzuit organizată). Nu-i nici un paradox. În definitiv, aparatele de mare precizie nu fac de obicei zgomot, decît atunci cînd se strică. Și ce nevoie de demonstrație mai are faptul că S.M.T.-ul — cu deosebire în toilul campaniilor — trebuie să funcționeze aidoma unui perfect creier electronic, ale cărui comenzi să asigure precizia mișcărilor întregului complex de mașini, risipite la distanțe de kilometri?

Liniștea ce înconjură S.M.T.-Budești în dimineața aceea de toamnă nu era tulburată decît de țâcănitul unei mașini de scris și de vocea (calmă și ea) a unei funcționare ce dădea cuiva relații la telefon: „Nu, tovarășul director nu e în stațiune... E pe teren... Și tov. inginer-șef, tot pe teren... Da, și tovarășii agronomi de sectoare tot pe teren... Nu, n-avem nici un brigadier în stațiune...” Funcționara își ridică o clipă ochii, privi afară pe fereastră și, înainte de a închide telefonul, mai preciză: „Tovarășul organizator de partid pleacă și el, chiar în clipa aceasta...” În curte, tov. Florea Crețulescu, cu un picior pe scara șaretei, se pregătea într-adevăr să părăsească și el liniștitul sediu. M-am apropiat și, punînd un picior pe cealaltă scară a șaretei, m-am prezentat și mi-am exprimat dorința să merg și eu pe teren. Și am luat loc în șaretă.

Socoteala de acasă și cea... de la S.M.T.

Plecînd din București, îmi notasem meticolos în carnetul meu reportajului: „Aspecte din munca politică a semetistilor. Aportul lor la opera de transformare socialistă a agriculturii”. Îmi propusesem să realizez această temă, urmărind cițiva tractoriști și șefi de brigadă în discuțiile lor cu țărani muncitori, cărora le lămurise avantajele muncii în colectiv. Am expus acest plan tovarășului meu de drum, solici-tîndu-i să mă conducă acolo unde credea el că voi găsi o documentare mai bogată. Tovarășul Crețulescu m-a privit pe jumătate încurcat, pe jumătate amuzat și mi-a spus:

— Păi, lucrurile stau la noi altcumva decît în carnetul dumitale, tovarășe reporter. Mai întii, tractoriștii noștri sînt acum pe tractoare, în brazdă, și nu se dau jos de pe mașină decît ca să prînzească sau să se culce, așa că n-ai să-i poți găsi discutînd cu oamenii... Al doilea, noi — la drept vorbind — nici nu prea mai avem pe cine lămuri de foloasele lucrului în comun, dat fiind că raionul nostru, Oltenița, face parte din raioanele complet cooperativizate...

— Totuși — am întreat — tractoriștii nu fac muncă politică de fel?

— Ei! — a replicat, după o clipă de gîndire, organizatorul de partid — muncă politică fac ei... și încă una de teme... Vei vedea, de altfel. Să mergem la ei și vei vedea singur ce fel de muncă politică fac tractoriștii noștri...

Era pe chipul tovarășului meu o atît de veselă certitudine că ceea ce urma să văd avea să-mi dea deplină satisfacție, încît mi-am alungat grijile, așteptînd curios să aflu cum se poate duce activitate politică pe tractor...

Sînt zece ani de atunci...

Dimineața de toamnă era senină și căldută, drumul asfaltat, iar căluțul înhamat la șaretă, harnic și fire independentă (nu-i trebuia nici supraveghere, nici bici). În șaretă discuția s-a încheiat repede. Am aflat că S.M.T.-Budești a luat ființă la 7 Noiembrie 1948, adică acum zece ani, o dată cu înființarea primelor S.M.T.-uri din țară.

— Ce mai moștenire am primit noi atunci! — își amintește rîzînd tov. Crețulescu. Niște biete tractoare hirbuite și doar cîteva I.A.R. 22. Dar și pe acelea a trebuit să le împărțim cu o gospodărie de stat din vecinătate...

Iar acum, dacă averea S.M.T.-Budești s-ar afla adunată toată în remize, ar fi ca la expoziție zeci de tractoare pe șenile, de ultimul tip, batoze, secerători-legători, numeroase combine, dezmirișitoare, motoare stabile, motopompe K.D. pentru irigații și altele. Dar, după cite se știe, mașinile acestea nu funcționează încă prin telecomandă. Asta este o chestiune de viitor, iar pînă atunci, e nevoie de tractoriști, combineri, mecanici... Tovarășul Crețulescu n-ar dori să pară un lăudăros, dar ce să-i faci dacă lucrurile stau într-adevăr bine la S.M.T.-Budești? Fapt este că stațiunea aceasta nu a așteptat să-i

pice mură în gură cadre de mecanizatori, ei și le-a creat în cei zece ani de existență, cu grijă și pricepere. Cei mai mulți șefi de brigadă, ca Vasile Vișan, Traian Dicu, Eugen Sterian (și nu numai șefi de brigadă, ei și mulți tractoriști), s-au format aici la Budești, în S.M.T., și contează ca oameni „cu vechime” în stațiune. Chiar dacă au mai fost ei trimiși periodic pe la diferite cursuri de perfecționare și specializare, meseria — pretind ei — aici au învățat-o.

Cursurile de calificare pe diferite niveluri, organizate în S.M.T. și conduse de inginerii și tehnicienii stațiunii, au constituit și constituie o preocupare majoră a conducerii. De altfel, tractoriștii au fost stimulați să simtă ei înșiși necesitatea unei bune calificări, printr-o interesantă metodă folosită larg de organizatorul de partid: recrutați din comunele și satele înconjurătoare, tractoriștii sînt trimiși apoi să lucreze chiar pe tarlalele comunelor lor de obîrșie.

— Aș vrea să-l văd pe aceluia care nu i-ar crăpa obrazul de rușine dacă ar lucra prost și mîntul întovărășiților sau celorlților din mijlocul cărora plecat — spunea tovarășul Crețulescu.

Și dacă e să judecăm după ce am văzut mai tîrziu pe ogoase se pare că metoda nu e rea. Din potrivă.

Și așa, tot vorbind de una, alta, iată-ne în brazdă, print tractoriști. Permiteți-mi să prezint pe cițiva dintre ei.

Nu-s mustățile de vină...

Constantin Andrițoiu, agronom de sector, răspunde de activitatea a patru brigăzi de tractoare. Și-a lăsat mustața. Să-i cam fleze tinerețea, probabil, și să sporească prestigiul în fața tractoriștilor. Eu însă îmi închipesc că nu din pricina mustăților, ci din cele patru brigăzi conduse el s-au clasificat pe primele trei locuri, în întrecerea organizată în S.M.T. Și nici că, de teamă mustăților lui, nu s-a înregistrat

O vizită prietenească a semetistilor la Ilie Iacob, unul dintre tîmii individuali din Radovanu... Împună cu oaspeții au venit și președintele sfatului, și președintele G.A.C. din comună.

Întreaga brigadă a 7-a s-a „mecanizat”, cum-părîndu-și deocamdată biciclete...

direcție — cel puțin pînă în prezent — nici un fel de plîngere pentru calitatea lucrului efectuat de cele patru brigăzi. Dar, sînd gluma la o parte, să ilustrăm prin cîteva date isprăvile brigăzilor fruntașe de la S.M.T.-Budești.

În campania agricolă din vara aceasta, tractoriștii celor trei brigăzi fruntașe au considerat că efectuarea a cîte două norme e... normală! Așa, de pildă, brigada șaptea a lui Traian Dicu (prima S.M.T.) a avut de lucrat 770 de hantri și a realizat 1.332. Tractoristul Constantin Gheorghe în brigada a cincea, condusă de Vasile Vișan — a doua pe S.M.T. — a avut în plan personal 142 hantri și a realizat 284, iar Ion Bulugeanu, din aceeași brigadă, realizat 230 de hantri, în loc de 125 planificați; ce să mai spunem de tractoristul Carol Ionete, în brigada a 9-a a lui Eugen Terian (a treia calificată pe S.M.T.), care a considerat că și el două norme e... normal să depășească, realizînd 291 de hantri, față de 142 planificați! Reclamații pentru lucru necorespunzător calitativ — cum am mai spus — nici una. Ocolind mereu ceea ce ar putea aduce cumva a audă-mă gură", tovarășul Crețulescu nu-și poate ascunde satisfacția că, în campaniile din anul acesta, tractoriștii fruntași au dus un serios aport la îndeplinirea prevederilor de scădere a prețului de cost pe hantri. „Păcat — spune el — că, lucrările contabile nefiind încă încheiate, nu putem da cifre. Dar S.M.T.-ul nostru nădăjduiește ca, cel puțin din acest aspect, să se numere dintre fruntași pe fară”.

Eftimie, chiaburul, vrea să „concuze” S.M.T.-ul...

Constantin Andrițoiu mi-a dat cîteva relații în legătură cu rezultatele practice ale muncii tractoriștilor. În ciuda condițiilor limitative, în general nefavorabile, din vara aceasta, s-au înregistrat, aproape la toate cultu-

rilor, creșteri importante ale producției la hectar, față de anul trecut. Cifra de 1.439 kg grîu la hectar, înregistrată, de pildă, la Gospodăria agricolă colectivă „Flamura Roșie” din Șoldanu, sau cea de peste 1.300 kg grîu la hectar, realizată de G.A.C. „C. Dobrogeanu-Gherea” din Curcani, sînt grăitoare pentru eforturile depuse de semetistii. Eforturi, în ce sens? În primul rînd, evident, în executarea la timp a tuturor lucrărilor prevăzute pentru anul agricol, cu respectarea întocmai a condițiilor contractuale și a normelor agrotehnice. Dar nu numai atât. Semetistii „și-au băgat nasul” și în felul cum beneficiarii execută acele lucrări mai mărunte (dar nu mai puțin importante pentru asigurarea recoltei) care îi privesc pe aceștia din urmă; în consfătuiri de producție cu reprezentanții întovărășiților și colectivizărilor din raza lor de activitate, semetistii i-au învățat pe aceștia cînd și cum să execute cele mai bune lucrări de grăpat, tăvălugit, gunoit, cum

să pregătească răsadnițe calde și multe altele. Pentru a demonstra că nivelul producției la hectar este asigurat aproape exclusiv de calitatea lucrărilor agricole, agronomul Andrițoiu i-a convins pe întovărășiții din comuna Luica să creeze un lot experimental. Și ei l-au creat. Un lot de 30 de hectare, pe care au început să aplice cu strictețe toate recomandările agrotehnice moderne. S-a realizat pe acest lot o producție record pentru solul regiunii: 1.900 kilograme de grîu la hectar!

Pentru o bună bucată de vreme succesele acestea ale semetistilor stăviliseră încercările chiaburilor de prin partea locului de a frîna avîntul spre colectivizare. Sau așa se părea, cel puțin. Pînă cînd s-au trezit semetistii cu... un „concurrent”: chiaburul Eftimie Panduru din Curcani, proprietar de tractor și de mașină de treier. Desperat că nu mai avea „individuali” pe care să-i jumulească cu ajutorul mașinilor lui, chiaburul și-a oferit „servi-

ciile” întovărășirii din Curcani, răspîndind vorbe, cu ajutorul altor chiaburi, despre „lucrul prost făcut de S.M.T.”.

„Chiaburii de aceea is chiaburi — au spus semetistii — ca să zvonească. Dar dacă ei au izbutit să-i convingă pe alde Chirtu și alți cițiva din întovărășire, înseamnă că noi nu am reușit să-i convingem”. Și au executat tractoriștii asemenea lucrări la întovărășirea din Curcani, încît să nu mai rămînă nimeni neconvins de ei sau convins de chiaburi.

★

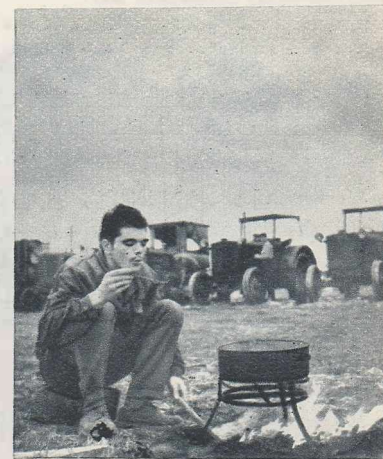
În tren, la întoarcere, mi-am revăzut notițele luate la S.M.T.-Budești. Am descoperit că documentarea de care aveam nevoie nu se afla în rîndurile scrise, ci printre ele. Știu acum că tractoriștii au activitate politică, chiar cînd nu se dau jos de la volanul tractorului decît ca să mînce și să doarmă, și chiar dacă raionul în care lucrează ei este complet cooperativizat.

Tov. Vasile Boda (stînga), în ciuda tinereții sale, este șeful atelierelor S.M.T.-Budești. El este, în același timp, membru al comitetului raional de partid Oltenița.

Ion Bulugeanu din brigada a 5-a. Nici de el nu se plînge șeful brigăzii, Vasile Vișan; Bulugeanu se numără printre cei ce au realizat cîte două norme.

Despre tov. Mihai Mușuroi se spune că este nu numai un bun normator, ci și un strașnic gospodar. Lucru de care vă puteți convinge dumneavoastră însăși.

Tractoristul Pavel Marchidan, recordman al hantrilor. În campania de vară a făcut 357 de hantri, în loc de 146, cîți avea în plan.

În prezența organizatorului de partid, tov. Florea Crețulescu (mijloc), agronomul de sector C. Andrițoiu (dreapta) dă ultimele îndrumări șefului brigăzii a 5-a, Vasile Vișan, în legătură cu pornirea semănătoarelor.

de Mihu DRAGOMIR

Ilustrații de D. NEGREA

O sete

De frigul dintre stele
mi-s pleoapele mai grele.
Ca doina mai bătrână
o sete grea mă mină
prin sorii să mă amestec
pe-un fulger, lung, domestic,
s-ajung, prin neaua zării,
la timpurile mișcării.
Mă roade-un dor și-o sete
să cînt printre planete,
să trec cu pasul greu
prin nesfîrșitul meu,
să-mi caut infinitul,
cercîndu-l cu cuțitul.
Și prin noian de ceruri
să treacă, peste geruri,
trezînd și-n cer cuvîntul,
stea roșie, pămîntul.

Crîng nestiut

Bătrînii nucii cu umbră somnoroasă,
castanii mei arzînd în toamne lungi,
mi-ați prins adolescența ca-ntr-o plasă,
băsnesc salcîmii-n noapte ca și-atunci...

O, baltă cu viori prelungi de trestii,
parfum prea dureros de busuțoc,
cînd nu vă am, roiți ca niște viespi,
mă săgetați cu amintiri de foc.

Lalele cafenii și languroase,
sau înmulate-n darnic singe cald,
tăcerii mele l-ați sîrșit pioase,
mi-ați fost lubrii sfetnic și herald.

Și-n mine, ca-ntr-un lut cu altă lege,
aș vrea să vă-nfrățesc ca într-un gînd,
și-ntr-o sămînță să vă pot culege,
să cresc livezi necunoscute-n vînt:

castani bătrîni cu ramuri de lalele,
salcîmi cu miros sfînt de busuțoc,
și trestii mari cu ramurile grele,
și flori de-arțar cu nuferi la un loc.

Cu visla să îndoi pe mal laleaua,
să doarmă nucii-n foșnet de talaz,
și printre crengi să mi se-anine steaua
adolescenței reinviată azi...

Cîntec

*Închinat neînfrica-
ților lupiațori pentru
libertate din țările
capitaliste.*

Vînturi de gheață, cu gheare de foc,
urlă în sloturi ca-n surle.
Vîno prietene-atci, la mijloc.
Urlă furtuna? Să urle!

Steaua polară ce-n bezne-a pierit
arde, în inimi săpată,
arde din focul de veacuri mornit.
Bate furtuna? Să bată!

Trecem pe riuri boltite-n nămeți,
latră furtuna cînească.
Iarna ne-neacă în nori de săgeți.
Crește furtuna? Să crească!

Cerul se-azvîrle în halte de ger,
colții în noi și-l împlintă.
Ce-l dacă urlă sălbatecul cer?
Cîntă tovarășii? Cîntă!

Cantină 1945

Romantica, bătrîna mea cantină!
Ce multe-avem noi amîndoi de spus!
Amestecam prin ciorba rea ca-n tină
și fungeț de fum pluteau pe sus...

Fumam salcîm, vorbeam de plus-valoare,
știam și de empiriocriticism,
și orice vorbă ne părea că are
un sens de boltă pentru comunism.

Cît sufeream de ora care trece
privînd spre soba-ncînsă ca spre-altar.
Sorbeam gălești întregi de apă rece,
și parcă-avea buchet de murfatlar.

Ne înscriam în praf și-n gloduri soarta,
și-apoi, sleiți de drum și-mbujoarați,
ștînta o tătam felii, și arta,
națvi și docți, confuzi și-nfometați.

Cu fețele prelungi, cam bizantine,
și halna căptușită de broșuri,
știam ce-amar oftează criza-n tine,
ce trist plîngeau peretii-n crăpături.

Dar tu, cantina mea ne-ndestulată
— n-aveai nici arpacaș îndeajuns —
n-ai anzit să ne fi plins vreodată.
Noi nu mîncare căutam. Răspuns.

Aveam cu noi vistierul cel mai darnic
de care-ntodeauna am s-ascult,
un vis nemuritor ne-a fost paharnic,
și am băut din setea de mai mult.

Pe unde ești, cantină utecistă,
ce bloc e azi pe temelia ta?
Mi-aș face iar din inimă batistă,
podelele pios și le-aș spăla...

Sătul ca mine n-a fost vreo regină,
acolo-am înțeles pe cel flămînd.
Era incins mălatul, cu rugină...

Mălatu-acela n-am să-l mint nicînd!

Corbii

I-am văzut pe cîmpul de război
stoluri neadormite, sinistre.
Picurau groază din aripile moi,
însingerate negre batiste.

I-am văzut și le știu croncîntul.
Cînd tac, croncîntul e mai tare.
Pîndesc mereu și oriunde sfîrșitul,
înaripatele, negrele fiare.

Cîteodată se schimbă în mierle.
O, ce triluri știu, seducătoare!
Clocu-însingerat varsă șiraguri de perle,
varsă vin dulce în nopți amețitoare.

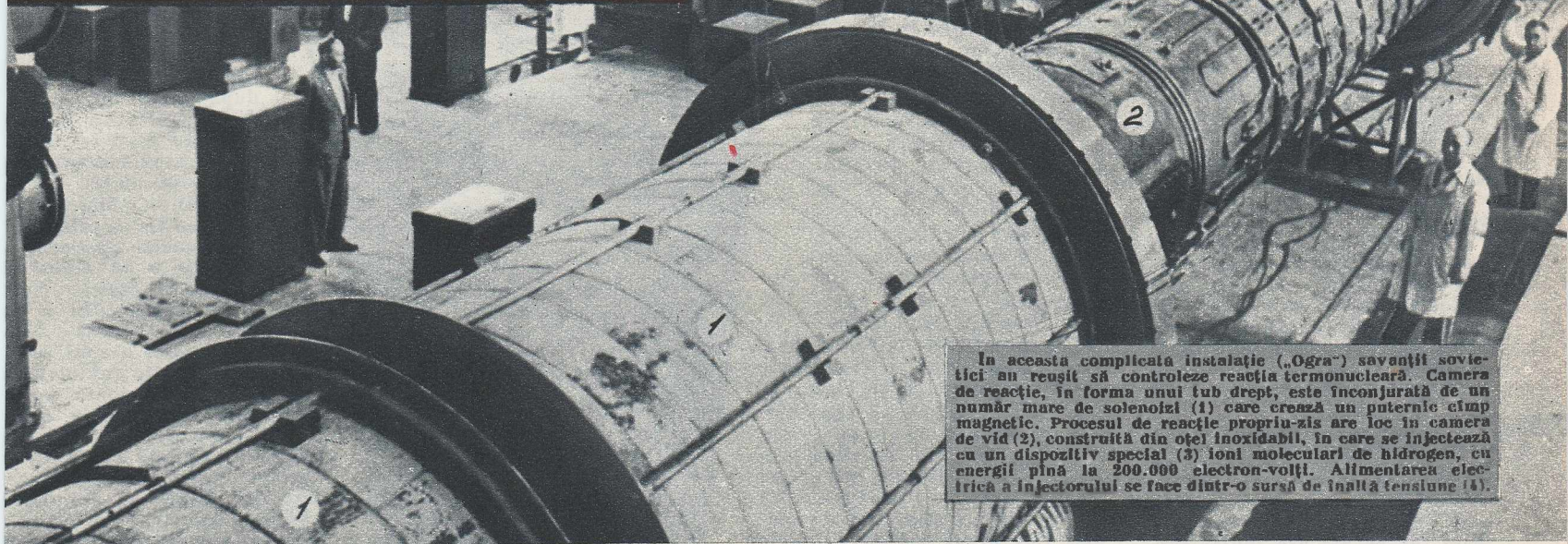
Se-nțeleg între ei doar din ochi,
ochii lor rotunzi și sticloși,
ochi de vrăjît și de deochi,
ochi din gropile proaspete scoși.

I-am văzut iar, am simțit iar stropii
picurați din blestematele aripe.
Ședeau solemn și flămînzii pe marginea gr
pîndînd ultimele clipe.

I-am văzut, în strale de om, înșelătoare.
Tăceau. Ședeau nemișcați.
Frații mei, nu vă lăsați înșelați!
Cînd tac, croncîntul e mai tare.

Să nu le credeți tăcerea, frații mei!
Alungați corbii, vînați-i pe capete!
El pîndesc încă unul din noi să mai scap
nu vă lăsați înșelați, frații mei!

APA care... ARDE

În această complicată instalație („OGRA”) savanții sovietici au reușit să controleze reacția termonucleară. Camera de reacție, în forma unui tub drept, este înconjurată de un număr mare de solenoizi (1) care creează un puternic câmp magnetic. Procesul de reacție propriu-zis are loc în camera de vid (2), construită din oțel inoxidabil, în care se injectează cu un dispozitiv special (3) ioni moleculari de hidrogen, cu energia până la 200.000 electron-volți. Alimentarea electrică a injectorului se face dintr-o sursă de înaltă tensiune (4).

Există oameni cu veșnică temere că soarele va înceta să mai lumineze, că pământul va rămâne fără apă, fără hrană, fără combustibil... Ei spun, de pildă: petrolul și cărbunele vor ajunge pentru un anumit număr de ani. Dar pe urmă? Cu ce vom pune în mișcare mașinile, stațiile, uzinele?

Savanții sovietici au pus în acțiune, în iunie 1954, prima centrală atomoelectrică din lume. Era primul fapt de folosire științifică, grandioasă, a energiei atomice. Faptul acesta i-a entuziasmat pe prieteni, i-a lovit pe inșmăni și i-a pus în panică pe armisti. În urma calculelor făcute, aceștia din urmă au conștientizat că „groază” că pământul nostru are „foarte puțin” uraniu și thoriu și că acestea se vor epuiza în 500-1.000 de ani. Ulterior s-au mai descoperit zăcăminte. Alarmiștii au prelungit scadența de epuizare, până la 1.000-5.000 de ani. Dar nici asta nu i-a liniștit. Ce facem pe urmă?

Iată însă că, de curind, scepticii și alarmiștii au aflat că pentru putea să doarmă liniștiți: necesitatea va avea un combustibil care-i va acoperi nevoile de energie pe milioane de ani.

Vreă nouă combinație chimică avantajoasă? Vreun nou element descoperit în străfundurile pământului? Nici pomeneală! E vorba de apă, de apa mărilor și a oceanelor. Apa va fi combustibilul viitorului!

1 litru apă = 400 litri petrol

Nu e o formulă magică, nici metoda vreunui alchimist! Totuși, nu ne închipuim că, turnând apă într-un rezervor de automobile, vom putea porni în excursie. Pentru obținerea energiei nu vom folosi apa, ca atare, ci hi-

drogenul din ea; și nu hidrogenul obișnuit, ci hidrogenul greu, adică deuteriul, care este un izotop al hidrogenului, cu greutatea atomică 2.

Să ne explicăm: o reacție termonucleară controlată (spre deosebire de una necontrolată, care are loc la explozia unei bombe H) se obține cel mai ușor cu ajutorul unui amestec de părți egale de deuteriu și tritiiu. Tritiiu, însă, se găsește în natură în cantități neînsemnate și se obține greu (prin bombardarea litiului cu neutroni).

Iată de ce, pentru evitarea folosirii tritiului, care este extrem de scump, savanții lumii au lucrat în direcția dezvoltării unor reactori termonucleari care să funcționeze numai cu deuteriu pur. Și s-a reușit! Primele cercetări au început simultan în U.R.S.S., S.U.A. și Anglia, în 1950-1951. Până în 1956 ele au fost efectuate, peste tot, în mod secret. În 1956, Uniunea Sovietică a dat, prima din lume, în vileag una din direcțiile de lucru, comunicând despre cercetările descărcărilor în impuls, în tuburi drepte, umplute cu deuteriu—varietatea de hidrogen despre care am vorbit mai sus. Și iată că, după numai doi ani, savanții sovietici au adus omenirii o mare victorie; ei au făcut cunoscută lumii întregi construirea instalației „OGRA” în care reacția termonucleară poate fi controlată — arătând că energia deuteriului poate fi stăpînită și utilizată pașnic. Deuteriul începe să se impună ca principală sursă de energie a viitorului. La această părere subscriu și savanții englezi și americani.

Despre colosala energie a deuteriului pot vorbi nenumărate cifre. Iată numai una: în viitorii 15 ani, extracția de petrol și cărbune a Uniunii Sovietice va

atinge cifra globală de cca un miliard de tone. Această cantitate poate fi înlocuită cu numai 400 tone deuteriu!

Academicianul Kurceatov arăta că acum 20 de ani cifra aceasta din urmă era enormă. „Imi amintesc — a spus el — că înainte de război, pentru lucrările ciclotronului de la Leningrad noi obțineam, cu mari greutatea, câteva grame de deuteriu de la Dniepropetrovsk, unde apa grea era produsă în laboratoarele Institutului de chimie și fizică al Academiei de Științe a Ucrainei. Astăzi, situația este cu totul alta. Producem deuteriu în proporții industriale. Extragerea deuteriului din apă nu necesită cheltuieli prea ridicate. Ca combustibil, el costă mai puțin decît 1% din prețul cărbunelui”.

1.000.000 de grade... o temperatură realizabilă

Acum, după ce cunoaștem combustibilul viitorului, să vedem cum va arăta „cuptorul” în care el urmează să fie transformat în energie. A trebuit să fie construită o instalație care să suporte temperaturi de milioane de grade, căci numai la aceste temperaturi fuziunea nucleelor de hidrogen se poate produce cu câștig mare de energie. Numai în acest caz „cazanul” nostru cu „încălzire” termonucleară va putea concura cu cazanele obișnuite cu petrol sau cărbune. La prima vedere toate acestea par utopii. Și totuși...

Marea capcană adiabatică, instalația „OGRA”

Cum nu este posibil nici teoretic, să se conceapă un material rezistent la contactul cu plasma ionizată (materia adusă la energia de zeci de milioane de grade), cercetările au mers în di-

recția izolării plasmei prin niște „ziduri” de forțe invizibile. Acest „perete invizibil”, creat cu ajutorul unor puternice cimpuri electromagnetice, ține plasma prizonieră și o împiedică să cedeze pereților aparatului, căldura ei; plasma este prinsă într-o capcană adiabatică. Acest lucru se realizează în instalația „OGRA”.

Cea mai mare din capcanele adiabactice de tip „OGRA” ale Institutului de energie atomică al Academiei de Științe a U.R.S.S. a fost construită de un colectiv de savanți, sub conducerea lui I. N. Golovin.

În slujba omului

Ideea producerii energiei termonucleară prin fuziunea nucleelor ușoare, de cinci ori mai puternică decît cea obținută prin fisiunea nucleelor grele, e pe cale să fie pusă în practică. Mai există unele dificultăți, dar ritmul în care se dezvoltă știința, înalta pregătire a savanților sovietici și excelențele condiții de lucru pe care le oferă statul socialist omenilor săi de știință ne dau garanția că ele vor fi în curînd înlăturate.

Aceasta va însemna cantități uriașe de energie pentru noi uzine, autovehicule, pentru o agricultură complet mecanizată, salturi enorme în rezolvarea necesităților de trai și în confortul oamenilor. Omul va putea crea sori artificiale care să topească ghețurile veșnice ale globului, va putea transforma pustiurile în grădini și livezi roditoare, va putea alunga pentru totdeauna iarna și viscoalele, înlocuindu-le printr-o neîntreruptă primăvară.

Omul va putea...

Dar ce nu va putea omul, în ciuda tuturor scepticilor din lumea întreagă?

Ing. I. CRISTESCU

PRĂBUSIREA EMINENȚEI

CENUSII

Când a izbucnit scandalul și în toiu lui, președintele a declarat fără să clipească: „Il iubesc.

„Îi admir capacitățile.

„Il respect pentru integritatea lui oficială și personală.

Am nevoie de el“.

Acum, după scandal, când omul „integru“ și năpădit de „capacități“ a fost silit să-și dea demisia, iar președintele să i-o primească, acesta a declarat din nou, tot fără nici o clipire:

„Îi accept demisia cu profundă tristețe.

„Îl asigur de prietenia mea cea mai cordială și de prețuirea cea mai înaltă“.

Toate acestea sînt foarte duioase. Asemenea prietenie, rămasă nezdruccinată pînă și în nefericire, e demnă a fi cîntată în hexametri pînă și de către tata Homer.

Dar care fu scandalul? Cine, integru cu demisia? Și, în sfîrșit, despre care președinte e vorba?

„Integru“ atît de regretat, care prin „capacitățile“ sale s-a făcut, ca să zic așa, indispensabil, este însuși Sherman Adams, fost mai întîi guvernator în New Hampshire, iar pînă la demisie — șef al statului major politic al Casei Albe, mîna dreaptă a președintelui Eisenhower.

În sfîrșit, scandalul a fost mare. Mare, deși destul de obișnuit într-un anume „mod de viață“: prin lumea capitalistă. Un

scandal cu mită, cu trafic de influență, cu abuz de putere, cu favoritism, cu corupție. Unul din acele scandaluri care, dezvăluind putregaiul unei psihologii și al unor năravuri, te-ar scribi de oameni, dacă n-ai fi pe deplin încredințat că nu toți oamenii sînt la fel de ... integri.

Să cunoaștem omul și să ne apropiem, precauți, de năravuri. Nu din curiozitate gratuită, ci pentru morala fabulei.

Sherman Adams e un bărbat încrunțat veșnic. Are o față pergamentoasă. Un pergament vechi și zbrîcîcit. Buzele îi sînt crispa-te, ca încremenite într-un permanent rictus. Rar și anevoie o să-l vezi rîzînd. E un rigid. În schimb, îi flutură pe buze permanent un zîmbet hid și strîmb. Nu rîde, dar nici nu prea vorbește. Tăcerea lui glacială a fost celebră. Ceea ce-ți atrage atenția pe chipul lui împietrit de mumie este albul ochilor. Pupilele îi se ascund, aproape, sub pleoapele superioare și nu vezi între pleoape decît albul imaculat care-ți exprimă puritate și evlavie. În prima tinerețe, Sherman Adams, care-i posesorul unei admirabile voci de bas, a cîntat în corul catedralei din Washington și, pesemne, de la această practică bisericească s-a obișnuit el să-și ferească privirea de ochii semenilor săi. Evlavie, puritanismul, rigiditatea obrazului care dă de înțeles că-i vorba și de o rigiditate morală — iată primele calități pe care, desigur, le-a prețuit președintele.

Adevărul este că vulpoiul evlavios și taciturn a presimțit, încă de pe vremea cînd nu era decît guvernator, iar președintele numai general, cum că generalul o să ajungă președinte. Și a început

← Negru pe alb — cîteva din mîile „atenții“ ale lui Bernie către Adams: notele lui Sherm de la hotelul Sheraton din Boston, achitate de Goldfine.

Sherman Adams — „integru“ atît de regretat pentru „capacitățile“ sale, ex-mîna dreaptă a președintelui S.U.A.

să-i organizeze propaga electorală într-un stil adevărat puritano-american, pe întinderea între lui său fief. În felul acesta, generalul a rămas duioșat și, ajuns apoi președinte, l-a luat pe vernator lîngă sine, chip de mîna dreaptă.

Fostul corist al catedralei a știut să se facă după cum am spus, dispensabil. În așa fel încît au ieșit tot felul de dictoane referitoare la viața lui, din umbră dar în margini, a mumiei întene. S-a zis, de pildă: „Cînd o să moară Sherman, Eisenhower o să devină președinte al Statelor Unite. Sau: „Dacă Ike a sărăcit, nu, mai rămîne Adams“.

Dar cînd Adams a spus nu, mine nu“. Cu alte cuvinte, toată administrația și toată politica americană se aflau în aceeași oclă mină dreaptă. El a fost denumit „Sherm cel Ferm“, „Știnca“, pentru că totdeauna însuflă despre el convingeri că-i un monument de tăcere lătarită și de integritate morală.

În campania prezidențială de 1952, Sherman Adams nu s-a mulțumit să activeze în favoarea generalului, ci s-a ridicat cu o demnă și violentă vehemență, împotriva descompunerii morale a administrației fostului președinte Truman. Se părea taciturnul căpătase mîncărime limbă. Și nu vedea decît funcționari necinstiți, pe care-i demasca ca furios în numele virtuții.

Acestea i-au fost, la început, calitățile cunoscute de toată lumea.

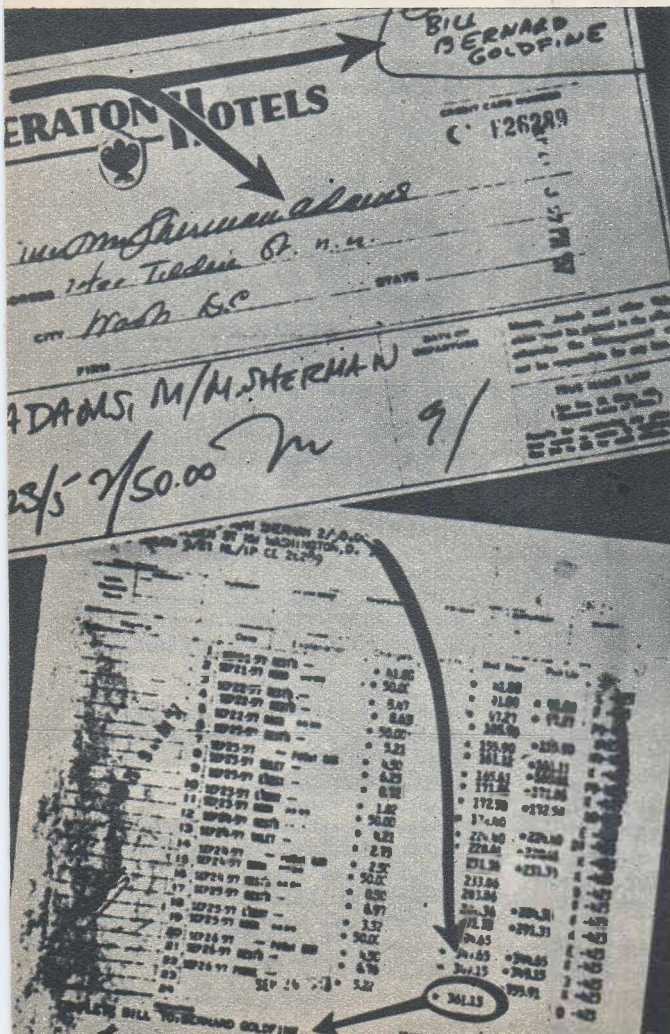
Pînă ce, în primăvara acestă, i s-au descoperit și alte calități mai puțin cunoscute.

Puritanul, evlaviosul, taciturnul nu e numai amic al regretatului președintelui; el se mai bucură și de prieteșugul, poate puțin ilustrului, dar nu puțin integruului Bernard Goldfine.

Bernard Goldfine, spre deosebire de pergamentosul Sherman Adams, e o făptură rototoasă, cu buze în obrăjori și cu ceafa în cîteva etaje. Sănătos tun și jovial. Face afaceri. E și textilian. Businessman autentic. Miliarda Transpiră și gîfite pentru o comă mai mare „prosperity“ personală. Și, de dragul afacerilor prosperă, mister Goldfine nu măcată la nimic. Afacerile lui, măcar că firma e înregistrată după lege, sînt louches, dubioase, dechiate, ilicite. Dar n-are a face. Cum se ivește vreo încercătură simpaticului Bernie — așa îl alintă amicii — face apel ba la guvernator, ba la un senator, ba la te miri cine sus-pus, ca să descurce. Sprijinul cel mai solid Bernie l-a găsit întotdeauna în Sherman Adams, încă de pe vremea cînd era guvernator în New Hampshire. Prietenia lor e deci veche și nezdruccinată. Ceea ce a spus Ike despre Sherm am văzut. Să vedem acur

„Tinărul imigrant“ Bernard Goldfine, întotdeauna „atent“ cu Sherm.

ritul Adams a demisionat — Profunda tristețe a Casei Albe —
 sgritatele mîinii drepte — Tînărul imigrant și atențiile sale — Cu
 ce atenții i se răspunde — Un tablou de ansamblu

...a spus Sherm despre Bernie.
 ...l a lăudat:
 „...Strălucita carieră a acest
 tînăr imigrant care a creat
 întreprindere, a întemeiat o
 familie și a făcut din viața sa
 reușită excepțională”.
 Tînărul imigrant este însuși
 Bernie al nostru, care, în ade-
 văr, a imigrat în America din
 Polonia, la vîrsta de opt ani.
 „Tînărul” are azi 67 de ani și,
 în adevăr, a creat „o” întreprin-
 dere care cuprinde opt mari
 companii textile și două compa-
 nii de construcții, vânzări și re-
 zinzări de imobile. Sherm are
 dreptate: reușita e excepțională.
 Relațiile și le-a cucerit, ca
 e obicei, prin „atenții”. De
 vîndă, amicul său Sherm a pri-
 mit mai multe asemenea „aten-
 ții”, cum ar fi: achitarea no-
 velor de plată pentru chiria cite-
 nului apartament luxos la hote-
 rurile Waldorf Astoria din New
 York, Sheraton Plaza din Boston,

Goldfine și președintele comisiei,
 i-a înmînat rotofeulul un me-
 morandum confidențial al ace-
 leiași comisii, a intervenit pentru
 ca niște documente acuzatoare
 împotriva jovialului să fie dis-
 truse cu discreție etc. etc.
 Însă tocmai de aci a izbucnit
 scandalul și așa s-a ajuns la
 anchetă și proces. Sherman A-
 dams, asistentul președintelui
 S.U.A., eminența cenușie a ad-
 ministrației Eisenhower, a fost
 silit să apară în fața instanței
 de judecată și să dea socoteală
 cu privire la „atențiile” primite
 din partea lui Goldfine, cum și
 cu privire la cele pe care el
 însuși le-a făcut acestuia. La in-
 ceput, Sherman Adams s-a ținut
 tare, sprijinit nu numai de pozi-
 ția lui înaltă, dar și de laudele
 președintelui, lăudînd la rîndul
 lui pe „tînărul imigrant” și lă-
 sînd să se înțeleagă că, dacă a
 dat un telefon, două, ici sau colo
 în favoarea „întemeietorului de

în cele din urmă scandalul a izbucnit. Adams și Goldfine au tre-
 buit să apară în fața unei comisii de anchetă.

Mayflower din Plymouth; apoi un
 mobil cumpărat în întregime și
 exclusiv pentru folosința familiei
 Adams (pesemne ca să nu mai
 călătorească prin hoteluri); nîscai-
 va participări financiare la afa-
 cerele lui Bernie; profesori plă-
 tiți pentru odraslele guvernato-
 rului; în sfîrșit, o superbă blană
 de viguna pentru mistress A-
 dams și niște covoare orientale
 de toată splendoarea — toate a-
 cestea însumînd zeci de mii de
 dolari.

Ca un prieten simțit ce se
 află, Sherman Adams nu s-a lă-
 sat mai prejos. Mina dreaptă a
 președintelui, demascatorul co-
 rupției partidei „democratice”,
 integral taciturn a răspuns și el
 cu niște „atenții”. Anume: cînd,
 la un moment dat, amicul ajun-
 sese mai la strîmtoare pentru
 că tocmai etichetase fals niște
 stofe și era strîns cu ușa de Co-
 misia federală pentru comerț,
 amicul Sherm a transmis în trei
 cînduri instrucțiuni speciale a-
 cestei comisii, a înlesnit o în-
 tîbrevedere intimă între Bernard

familie”, a făcut-o mai mult ca
 „să se informeze” asupra situa-
 ției reale, și nu ca să exercite
 vreo influență, deoarece el nici
 nu-i conștient că ar avea vreo
 putere; că, firește, a săvîrșit „o
 imprudență”, dar nu o faptă rea
 cu intenție, și altele. Da, a ară-
 tat că Bernard Goldfine, în ce
 privește blana de viguna, nu nu-
 mai lui i-a dat-o, ci tuturor gu-
 vernatorilor celor 48 de state,
 ba chiar și președintelui Eisen-
 hower. Cadouri de acestea sînt
 — după arătările lui Adams —
 ceva frecvent și natural.

Dar să nu ne mai oprim la
 amănunte. Pînă la urmă, asis-
 tentul, ocultul, incoruptibilul a
 fost silit să-și dea demisia.

Ceea ce interesează în toată
 povestea nu-i atît ipocrizia și
 coruptibilitatea abjectului per-
 sonaj, cît tabloul de ansamblu
 în sferele înalte ale administra-
 ției americane, tocmai cînd șo-
 majul e mai în floare, iar agre-
 siunile se țin lanț.

Lascăr SEBASTIAN

George Manoliu și Radu Petre controlează armătura turlei.

UN REPORTAJ

științifico-fantastic?

de I. MARINA

Fotografii de M. IVANCIU

Se deschide robinetul instalației de aer comprimat...

În urmă cu o jumătate de veac, într-unul din dealurile ce străjuiesc Valea Monteoru s-a descoperit petrol. Localnicii au săpat puțuri și au început extragerea acestuia cu burduful. Petrolul, aflându-se foarte aproape de suprafață, în locul sondelor s-a folosit mai tirziu metoda galeriilor de mină, sistemul acesta de exploatare fiind cel mai adecvat: El constituia o ciudățenie în materie de extracție a petrolului; în întreaga lume, în afară de mina de petrol de la Sărata Monteoru, nu mai exista alta aproximativ asemănătoare, decât în Alsacia.

Astăzi, exploatarea de la Monteoru constituie o curiozitate. Ea a fost pusă la dispoziția Institutului de cercetări pentru foraj și extracție din Cimpina, care a făcut dintr-însa un imens laborator subteran. În același timp mina este exploataută, furnizând țitei de cea mai bună calitate.

★

În câteva secunde, lumina zilei s-a topit în întunericul viscos al puțului. Un gaz cu miros dulceag îmi gidila nările. Schimbarea presiunii aerului o simțeam înregistrată pe membrana timpanelor, din care cauză izbuteam să percep din ce în ce mai puțin zgomotul liftului care cădea în gol. Una din cele dintii impresii am cules-o cu ajutorul... picioarelor: cizmele de cauciuc alunecau în ritmul trepidațiilor cuștii de sîrmă, amintindu-mi că în interiorul acestei stranii mine de petrol și, în același timp, laborator subteran, în scopul prevenirii scinteilor, metalele erau acoperite cu o peliculă de unsoare.

„AVENTURĂ” LA B 6 M

Numai conștiința de a mă număra printre relativ puținii oameni care au coborît pînă în acest „domiciliu” multimilenar al țiteiului îmi dădea o senzație de bucurie ce anula teama de necunoscut. De altfel această cuturare, care poate fi pentru vizitatori o aventură fără ghilimele, constituie pentru muncitorii brigăzii a VI-a Monteoru (raionul Buzău) un fapt cotidian. Călăuza — maistrul Ion Ștefan — îmi explica totul, lapidar, pe un ton comun, cu aerul că nu-mi prezintă nimic senzațional.

Pămîntul continua să ne soarbă încet, cu patru metri pe secundă. Liniștea din jur, sensibilă pînă și la zgomotele picăturilor semifluidе ce se spargeau pe ebonita caschetelor noastre, încerca să-mi strecoare în inimă un fior

neplăcut. Deodată — o smucitură; liftul a stopat. Ion Ștefan m-a tras de mîncă și, după cîteva pași prin beznă, a rostit:

— Șezi. Ne aflăm în camera de acomodare cu întunericul; nu vrei să ieși loc? În spatele dumitale e o canapea...

După cîteva timp, mi s-a permis să aprind lampa specială, la lumina căreia am putut să văd „mobilierul” încăperii: o trusă sanitară, un telefon ermetic, un ceasornic și două bănci vechi.

UN PSEUDOINCIDENT

— Ești gata? Atenție! Intrăm în stratul de petrol. Urmează-mă.

Am pătruns într-o galerie armată cu butuci de brad. Călcăm prudent, pe o cale îngustă de scîndură, mărginită de șine de vagoneti. Totuși, un pas greșit mi-a dat prilejul să explorez... în genunchi terenul de lîngă terasament. Nu m-am lovit. Călăuza a izbucnit în ris:

— De acum, ești de-al nostru, petrolist. Ai primit botezul de țitei...

Era vorba, mai bine zis, de o baie: hainele mele de protecție fuseseră scaldate într-un nămol negru, cleios, îmbibat cu țitei. Galeria nr. 203 și toate celelalte — mi s-a explicat — erau săpate chiar în stratul de petrol, în pămînt petrolifer, în nisip petrolifer. Sub scîndurile pe care mergeam, un jgheab de tablă conducea lichidul scurs din pereți într-un bazin colector, de unde pompe puternice cu aer comprimat îl sugeau, aruncîndu-l în rezervoarele de la suprafață.

— Vrei să te speli pe mîini? — m-a întrebat călăuza. Nămolul se curăță destul de bine cu țitei curat. Uite un „pui de sondă”.

Era o copcă săpată în pămînt, în care se adunase un lichid limpede, cafeniu, subțire. Cu o unealtă de metal — un fel de ibric cu coadă foarte lungă, numit canciog — sondorii-mineri Enică Mihai și Radu Petre extrăgeau licoarea aceasta. În apropiere se afla o copcă cu un debit mult mai ridicat. Aici, canciogul era înlocuit cu o pompă manuală. Nichita Gheorghe, care o manevra, confundîndu-mă cu unul dintre numeroșii geologi ce fac obișnuit cercetări în subteran, m-a informat că ar mai trebui săpat „un pui, oleacă mai încolo, lîngă nr. 8”.

— Nu știi, moșule, nu mă pricep...

Omul a ridicat lampa în dreptul feței. Întrebarea care a urmat avea, vădit, scopul să mă tragă la răspundere, pentru că-i ziseseam „moș”.

— Da’ ia spune mata, cîți ani îmi dai?

— Cincizeci.

— Deci... nu sînt „moș”...

Cu cîteva minute înainte călăuza îmi spusese că Gheorghe Nichita avea să iasă peste două luni la pensie și, fără să vreau, mi-l imaginasem

O piesă de muzeu... Înainte, cînd nu exista liftul, cu butoiul acesta și cu altele ca el erau coborîți sondorii-mineri în subteran. Și tot cu aceste butoaie era adus și țiteiul la suprafață.

îmbătrinit. Mi s-a părut semnificativ că pe lîngă el se califica tînrul Victor Muscă și, cu toate că era destul de dificil să fac însemnări ad-hoc, ca să nu uit, am notat totuși în carnetel ideea întîlnirii, și aici, a acestor două generații.

LA 280 DE METRI SUB PĂMÎNT

Rînd pe rînd, am făcut cunoștință și cu alte sisteme de extracție. În fundul unei galerii, un planșeu de beton, alb, scripitor prin contrastul cu ambianța de culoarea abanosului, închipuia o veritabilă cișmea ce vărsa, printr-o țeavă de fontă, o șuviță de petrol. Nici un efort al oamenilor, nici o intervenție, nici un control nu-s necesare aici. Gura aceasta face să curgă continuu, cu debit egal, un țitei de calitate mult superioară celor obișnuite. Alături, la aproape 280 de metri sub pămînt, se profilează sonde dispuse orizontal și vertical, cu turbine la fel de semețe ca ale celor de afară și care dau impresia că lava unei neînchipuite explozii vulcanice le-a acoperit. La una dintrele, sondorii-mineri Gheorghe Manoliu, Dumitru Dragnea și Tănase Stroe terminaseră o lucrare de intervenție și făceau o probă la instalațiilor.

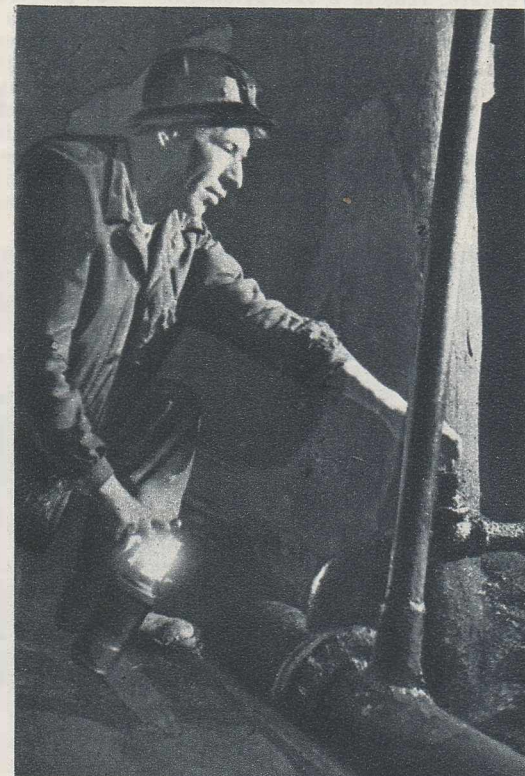
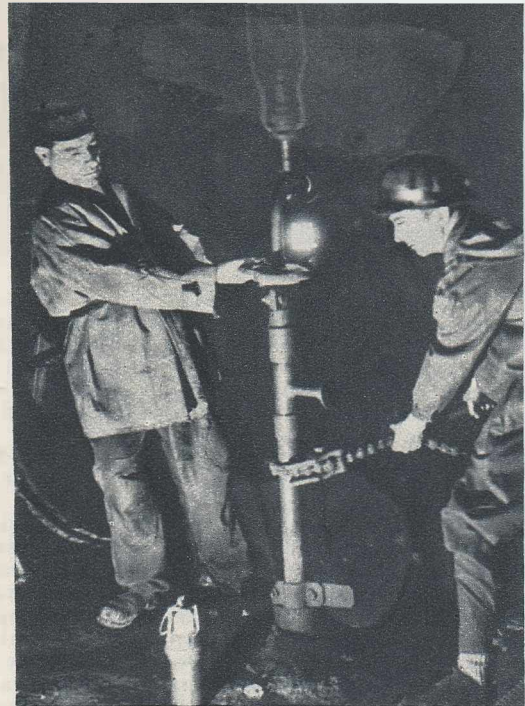
A fost întors un robinet și, printr-un sistem de țevi, a început să suiere aerul comprimat din buteliile de oțel. În câteva clipe, la gura unei țevi largi a apărut gîlgîind țiteiul adus de la alte sute de metri adîncime.

... Ne îndreptam spre ieșire, prin galeria nr. 7. Deodată, în față, o ușă de lemn a prins să vibreze în balamale, zgîlțîită parcă de un cutremur. Un zgomot neobișnuit mi-a trezit bănuiala că în spatele scîndurilor se prăbușesc apele unei cascade. Călăuza a privit impasibilă acele ceasornicului.

Era ora 11. Porniseră ventilațiile pentru condiționarea aerului în galerii. Datorită acestora, gazul inecăcios, specific sondelor, e aici abia perceptibil. Din cauza rezonanței, se producea zgomotul acela care, de altfel, la zece metri nu se mai auzea.

„PERSONAL, SUS!”

La gura puțului călăuza a comunicat printr-o sonerie mecani-

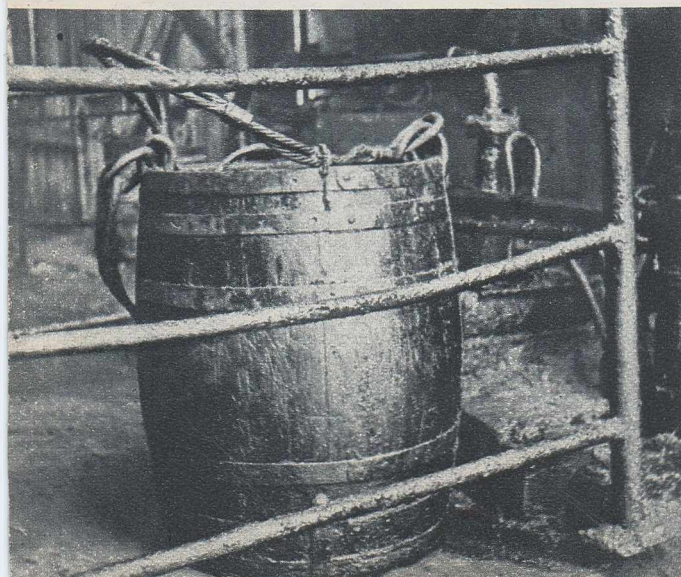
Atențiune, s-a parafinat tubingul! Se face o intervenție la gura puțului. Sondorii-mineri Dumitru Dragnea și Tănase Stroe (fotografia de sus) extrag garnitură

Cît țitei a curs în jgheabul colector? (Fotografia de jos)

că trolistului de la suprafață formula „Personal, sus!” — ce ce însemna că cineva voua să ia din subteran. Și din nou, încă cu patru metri pe secundă, a fost scoși afară, am revenit pămînt.

Consideram că vizita se terminase și mă pregăteam să-i mulțumesc tovarășului Ion Ștefan care mă condusese, cînd acesta m-a invitat să văd și cîte relicve ale unui trecut îndepărtat: puțuri înguste, butoaie de stejar — strămoșii liftului (azi — hegne, crivaci și burduful de piele.

— Cu ajutorul acestora — adăugat el — cu ajutorul legedelor povestite de bătrîni și al construcțiilor electromecanice de azi — putea scrie o istorie corpletă a unuia din cele mai interesante monumente ale nației, care e mina noastră de petrol.

ALEXANDRU SAHIA

-au trecut nici două luni de când l-am evocat pe Sahia la împlinirea a douăzeci și unu de ani de la moarte, și iată, îl evocăm azi din nou, cu ocazia împlinirii a cincizeci de ani de când s-a născut. În filele calendarului, data nașterii și data morții lui stau într-o vecinătate strinsă, care dă, dintru început, amintirii sale, sensul ei cel mai esențial: anume că puținii ani pe care i-a trăit au

ost o patetică bătălie împotriva morții, u fost, în ciuda unui sfârșit atât de timpuriu, o strălucită biruință a vieții. Tot ceea ce a făcut, tot ceea ce i-a aparținut și e-a lăsat — numele, lupta și opera lui, și chiar ființa lui, prezentă încă în atâtea mintiri — sugerează, în primul rând și cu ea mai mare forță, afirmarea activă a unei conștiințe superioare, pentru împlinirea datorilor omului către semenii săi și către sine însuși, împotriva egoismului, a resemnării, necării și stagnării, împotriva neantului, adică împotriva morții. Inclusiv a acelei morți care e singurătatea în sinul colectivității, a morții care înseamnă a fi inutil, a nu servi...

Deși a trăit atât de puțin, Sahia a trăit cu intensitatea a zece vieți, cu o intensitate care ni-l păstrează și astăzi viu și datorită căreia va trece, viu și contemporan, din generație în generație. Dar intensitatea aceasta nu e un dar al biologiei, ci o achiziție, cea mai nobilă achiziție a conștiinței. Ea nu se poate realiza decât ascultând chemarea vieții și legea istoriei. Pe acestea Sahia le-a aflat în sinul mișcării revoluționare a anilor care au precedat cel de-al doilea război mondial, la școala de idei și luptă a clasei muncitoare și a partidului comunist.

A fost, după cum se știe din biografia lui, un intelectual sărac, nevoit să-și câștige

Al. Sahia (x), în mijlocul greviștilor de la tabăria „Nova” din București.

Al. Sahia, într-o cameră de spital, în anul 1937.

azi, după cum a fost o operă actuală ieri. E o lecție pentru scriitorul de azi; și nu numai pentru scriitor, căci toți oamenii trebuie să fie actuali, adică să urmeze ritmul istoric al poporului lor. Viața înseamnă actualitate și luptă.

Aniversarea nașterii lui Sahia, mort atât de tânăr și mort demult, constituie deci un semnificativ prilej de a descoperi că el trăiește încă, între noi și în rînd cu noi. Concluzia, deci, e că noi nu trăim numai prin ființa noastră, ci prin valoarea luptei și a idealurilor noastre. Sahia va trăi atîta timp cît idealurile de luptă ale clasei muncitoare și ale partidului comunist vor trăi. Și vom trăi toți dincolo de viață și de moartea noastră, atîta timp cît vom urma din tot sufletul, cu toată convingerea, în totalitatea absolută a conștiinței noastre, învățătura partidului, chemarea poporului, glasul comunismului.

Radu POPESCU

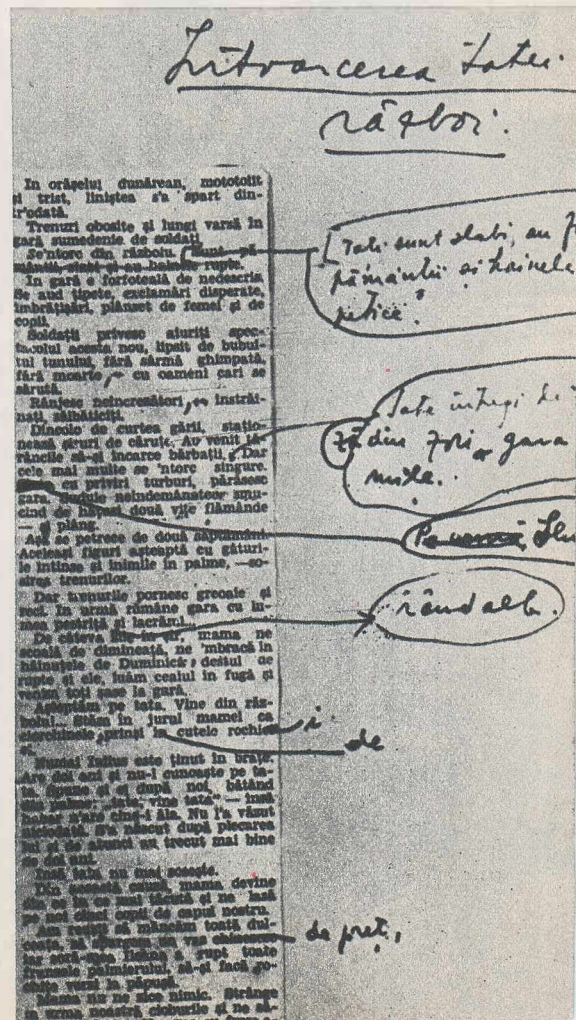
Spălul navei „Întoarcerea tatălui din război”, cu corecturile făcute de Al. Sahia

De vorbă cu un ucenic, în orașul Buhuș.

plina în presa burgheză. Un punct de plecare care a fost al multora și de la care foarte mulți au apucat triste și înfundate căi. Sahia, cu un discernămint intelectual foarte ascuțit, dar mai ales cu o cinste și o generozitate sufletească nu tocmai curente pe acea vreme, a știut să aleagă calea cea mai curată și cea mai deschisă spre viitor: calea luptei pentru libertatea și dreptatea poporului, cale deschisă de partidul comunist. Era, pe atunci, o cale grea, plină de primejdii. El a pășit pe ea, legîndu-se din ce în ce mai strîns de acei ce-l onorau, de muncitori, în frunte cu eroicii comuniști romîni care luptau împotriva exploatării și tiraniei, împotriva războiului și a trădării în care și Sahia vedea idealurile și voluptățile burgheziei.

Lupta în rîndurile partidului clasei muncitoare a fost prilejul de realizare maximă a calităților sale personale, calități care, în oricare altă orbită de activitate sau în singurătate, s-ar fi fărîmițat în pulbere și vînt. Calitățile sale de gazetar, de scriitor, de luptător, nu puteau străluci la maxima lor valoare, decît cultivate de către marea școală de idei și sentimente a partidului, decît puse în slujba acelei lupte a poporului întreg, a tuturor popoarelor și a viitorului. De aceea, opera lui e pătrunsă de acele idei, învăluită în acele sentimente, pornită din acea observație științifică a vieții care îi asigură și azi, și îi vor asigura și mîine, atracția contemporanului. E o operă actuală

SĂ FACEM CUNOȘTINȚĂ

S-ar părea că titlul e impropriu, iar intenția noastră, gratuită. Dacă priviți atent cele trei chipuri din fotografiile alăturate, vă veți da seama că le cunoașteți. Și, totuși, ciudat lucru... S-o revedi pe Aksinia, apriga cazacă din filmul „Pe Donul liniștit”, traversând un elegant bulevard moscovit, du-

pă ce a înlocuit broboada țărănească cu discrete clip-suri din perle, pare cel puțin năstrugnic. Sau pe zburci-mata Katia din „Surorile” zimbând înveselită în fața unei măsuțe de machiaj. Ca să nu mai vorbim de Mariutka, Mariutka noastră dragă din „Al 41-lea”, care s-a metamorfozat brusc, ca

Cenușreasa din poveste, schimbând rochia zdrențuită pe una din mătase, împodobită cu colane din nestemate...

Prin urmare, să facem totuși cunoștință: în viața de toate zilele, Aksinia se numește Elina Bistrițkaia (foto 1), Katia are notat pe buletinul ei

de identitate numele Rufina Nifontova (foto 2), iar Mariutka, un nume cu rezonanțe sonore: Izolda Izvițkaia (foto 3). Profesiunea comună: actrițe de film. Iar dacă dorii totuși să cunoașteți mai multe amănunte, să începem prin a preciza că poți afla unele surprize atunci...

Cînd se-nfîlțește Thalia cu Esculap

rin urmare, era lucru hotărît: Elina se va face medic, ca și tatăl ei. Iar hotărîrea a fost pecetluită prin diploma de merit cu care eleva a absolvit — spre ferircirea întregii familii — școala medie sanitară din Nejin. Dar...

(întotdeauna intervine cîte un astfel de „dar” în momentele

le cotitură ale vieții) într-o zi nicuța elevă, ce putea numi cu ochii închiși fiecare mușchi al corpului omenesc, a împărțit tatălui ei hotărîrea (nu dorința!) de a face teatru. Doi ani întregi au durat frămîntările, discuțiile, lupta de opinii în familia Elinei: pînă la urmă, ea a învins. Și drumul spre templul Thaliei a început atunci, în 1949 (prin trădarea lui Esculap), pe băncile Institutului de Teatru din Kiev și în scenele de masă din filmul „Taras Șevcenko” și a

ajuns astăzi la frumoasa creație a Aksiniei din „Pe Donul liniștit”. Ce s-a întîmplat pe parcurs? Au fost și unele nereușite: de pildă, la unul din examenele de sfîrșit de an, Bistrițkaia a fost respinsă. Rolul pe care îl pregătise fusese cel al Aksiniei! (Cîțiva ani mai tîrziu, dintre 20 de candidate cea care a cîștigat cele mai bune aprecieri pentru interpretarea aceluiași rol, fiind aleasă să-l joace, a fost tocmai Elina!)

Dacă tatăl Elinei s-a împăcat pînă la urmă cu ideea că fiica lui nu s-a consacrat medicinei, aceasta s-a datorat mai puțin succeselor pe care ea le-a reputat, cît faptului că nici pe ecran, nici pe scenă, Bistrițkaia n-a despărțit definitiv de vechea ei profesie: cinci din cele mai mari roluri jucate de ea în ultimii ani în piesele „Tania”, „Ani de pribegie”, „Un om adevărat” și în filmele „În zilele păcii” și „Poveste neterminată” au evocat imaginea unor lucrătoare din sectorul sanitar. Oare poate uita cineva pe calda, pasionata doctoriță Elisaveta Maksimovna și „Povestea neterminată” a dragostei ei cu pacientul pe care îl salvează? Și se mai poate mira cineva că, după acest film, actrița a primit peste 2.000 de scrisori, semn al prețurii pe care spectatorii sovietici îl acordă actorilor ce creează emoționantul chip al omului înaintat al zilelor noastre?!

Cînd pășești în artă... cu dreptul!

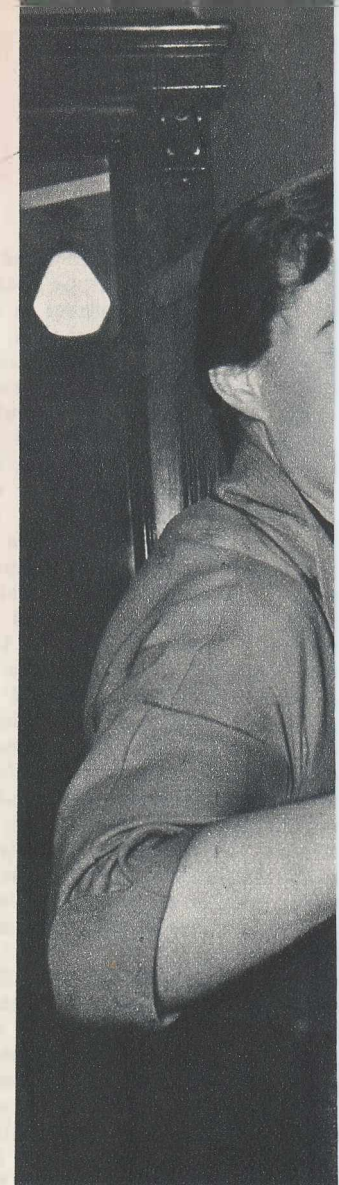
Cu cîțiva ani în urmă, inutil i-ai fi întregat de Rufina Nifontova pe actorii moscoviți: nimeni nu aflase de existența ei. Cel mult profesorii și colegii ei, studenții ai Institutului Unional de Cinematografie. A fost nevoie de un singur rol, de un singur film, pentru ca Nifontova să devină cunoscută în întreaga lume: rolul Nastiei din filmul „Volnița” i-a adus, la unul din Festivalurile Internaționale de la Karlovy Vary, premiul I pentru cea mai bună interpretare actricească feminină.

Rufina Nifontova a pășit în templul Thaliei cu dreptul. Iar aici, a intrat direct de pe... tere-

nul de volei. Lucrurile s-au trecut în felul următor: m Rufinei, care lucra la o fabrică de confecții, era mare iubitor de teatru și activa în cadrul unui club de artă dramatică al prinderii. Într-o zi, Rufina care era încă elevă — a însoțit la club și, așteptînd ca m să-și termine repetiția, a început să joace volei. În acele zile lipsea interpreta Anușkăi din „Volnița” fără vină și regizor disperat, a cules-o pe Rufina pe terenul de sport și a rugat-o să dea replicile Anușkăi. Scrierile a acceptat cu greu. De atunci, însă, Nifontova nu a părăsit scena. Timidă, nefamiliară în forțele ei artistice, vrut, după terminarea școlii se angajează în uzină, dar prietenii au sfătuit-o să facă teatru. Prietenii și mama, care își dădea astfel împlinită — prin fiica ei — dorința de a se fi vădită pe scenă. Rufina Nifontova i-a cunoscut și, peste cîțiva ani, o înlocuiește pe Nastia din filmul „Volnița” și era actriță a Teatrului Mîc. Recent, a realizat cu mare succes rolul Katiei din „Surorile” și „Anul 1919”, ecranizările romanului „Calvarul”. Iată povestea simplă a drumului spre stînga al unei tinere sovietice talentate.

Și chiar atunci cînd pășești cu dreptul...

O fetiță mărunțică, slăbuțică, luat într-o zi trenul din orașul Gorki și a plecat la Moscova. La gară, a mers glonț la Insti-

Teatru și s-a înscris la examenul de actorie. Peste două săptămâni se întorcea acasă abătută, ar mai hotărâtă ca totdeauna să meargă la teatru: fusese respinsă la examen. Se părea că pășise cu încredință...

Fetița aceasta se numea Zolida Izvițkaia. Cinematografia a primit-o, însă, cu mai multă bunăvoință. Este un an, era studentă la Institutul Unional de Cinematografie; peste altă săptămână, crea nemuritorul rol al Mariutkăi din „Al 1-lea” și cel al Anei Zaghina din „Primul eșalon”. Eroinele ei au mult în firea Izoldei, din perseverența și tenacitatea ei, în temperamentul ei vulcanic. Insușirile acestea au făcut ca talentul, pe care nimeni nu bănuia că avea ascuns, să se manifeste cu impetuoșitate. Până în ziua de azi, Izvițkaia a jucat în așa felite filme. Și se află abia la început...

Despre viața tinerelor otrite sovietice nu se pot scrie povești senzaționale, cu amănunte picante sau tragice, așa cum obișnuiește presa burgheză să-și lescrie vedetele. Drumul în artă e drept, simplu, fără hârtoape (chiar și atunci când tatăl ar prefera să-și vadă fiica doctoriță, sau comisia te mai trîntește la un examen!). Este drumul spre artă pe care îl află numai în lumea noastră, lumea socialismului.

Despre viața tinerelor otrite sovietice nu se pot scrie povești senzaționale, cu amănunte picante sau tragice, așa cum obișnuiește presa burgheză să-și lescrie vedetele. Drumul în artă e drept, simplu, fără hârtoape (chiar și atunci când tatăl ar prefera să-și vadă fiica doctoriță, sau comisia te mai trîntește la un examen!). Este drumul spre artă pe care îl află numai în lumea noastră, lumea socialismului.

torită, sau comisia te mai trîntește la un examen!). Este drumul spre artă pe care îl află numai în lumea noastră, lumea socialismului.

Sanda FAUR

Normanzii îl revendică pe Charlie Chaplin

Charlie Chaplin, care de obicei este rezervat cu privire la originea sa, a declarat la Paris, atunci când s-a făcut prezentarea filmului său „Un rege la New York”, că pe bunicul lui îl cheama la fel ca și pe el, Charlie Chaplin, și s-a născut la Andelys, departamentul Eure (Franța), în 1825. Fiind rugat să dea și alte amănunte, Charlie Chaplin a refuzat.

Despre acest bunic, găsim în schimb o serie de interesante informații în „Istoria orașului Andelys” a lui Léon Coutil; se precizează aici că Charlie Chaplin-bunicul a fost de origine jumătate engleză, jumătate franceză. Având aplicație spre pictură, s-a înscris la cursurile școlii de arte frumoase din Paris când avea doar 15 ani. A fost un elev strălucit căruia, în anul 1843, urma să i se atribuie premiul Romei, dacă un alt concurent, invidios, nu l-ar fi reclamat comisiei, determinând astfel să fie exclus de la concurs, pentru că evitase să-și ceară naturalizarea ca francez.

Charlie Chaplin-bunicul a debutat la Salonul din 1845, apoi a devenit cunoscut și apreciat ca portretist.

Notița lui Léon Coutil este însoțită de o fotografie a bustului pictorului, așa cum putea fi văzut în grădina publică din Andelys pînă în 1942, când nazii l-au dat jos și l-au trimis la topit. Asemănarea chipurilor celor doi Charlie Chaplin era prea vizibilă pentru a nu-i deranja pe acei care au fost atît de aspru satirizați de genialul cineast.

Pictorul acesta, celebru pe vremea sa, a avut mai mulți fii. Unul dintre ei s-a însoțit în Anglia, unde a devenit actor, fără ca să se poată impune însă ca un deosebit profesionist al scenei. Acesta nu este altul decît tatăl lui Charlie; iar fiul nu s-a gîndit niciodată să ascundă adevărul asupra

copilăriei lui triste și sărăcicioase, ci, dimpotrivă, a evocat-o deseori, într-un mod impresionant, în filmele sale.

Locuitorii orașului Andelys, foarte mîndri de ascendența pe jumătate normandă a marelui actor, s-au hotărît să-l invite spre a prezenta ultimul lui film — „Un rege la New York” — la cinematograful din orașul unde s-a născut și a devenit celebru bunicul său, Charlie Chaplin.

Charlie Chaplin, cu fiica sa Josephine.

DE LA ORGANIZAȚIA NATIUNILOR UNITE

Înainte de începerea unei ședințe a Adunării Generale.

În aceste zile se desfășoară la sediul Organizației Națiunilor Unite, la New York, lucrările celei de-a XIII-a sesiuni a Adunării Generale a O.N.U. Când deschideți ziarul și citiți pe pagini întregi relatările dezbaterilor, vă puneți oare întrebarea cum și pe ce cale ajung la dv. aceste relatări care, de regulă, încep cu mențiunea: „De la Organizația Națiunilor Unite?”

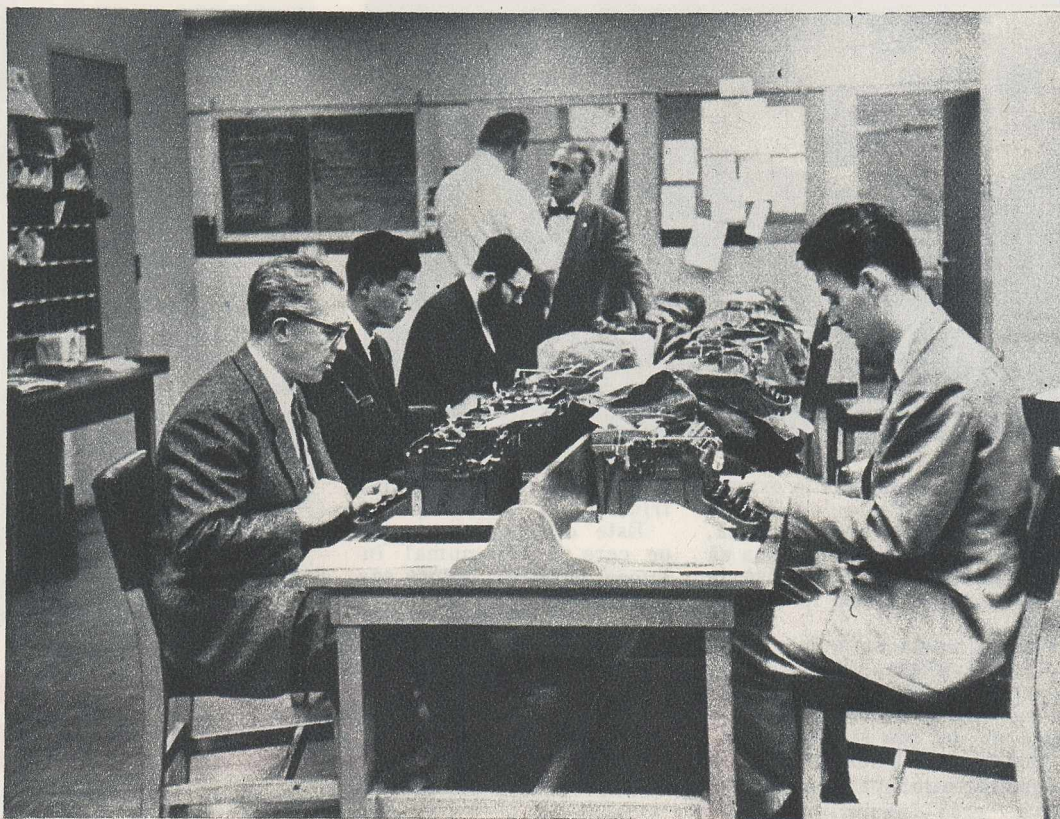
În reportajul de față ziaristul N. LUPU, care a fost în câteva rânduri reprezentant al Radiodifuziunii Române la diferite conferințe internaționale și la sesiunile Adunării Generale a O.N.U., prezintă unele aspecte — ca să zicem așa de culise — din activitatea desfășurată de ziaristi trimiși să transmită „de la fața locului” corespondențe despre dezbaterile din cadrul Adunării Generale a O.N.U.

Glăsuț plictisit al unei craince răsună în difuzoarele aflate în toate birourile etajului III al imensei clădiri a secretariatului O.N.U.: „un nou document de presă este pus la dispoziție”, sau „rezoluția în chestiunea... este difuzabilă”. Glăsuț ei nu prevestește nimic din cele ce vor urma. Ca la o comandă de zece de ori repetată, din toate birourile își fac apariția corespondenți cu fețele crispate, care aleargă la ghișeu mare al documentelor de presă, se imbrincesc, smulg de la ghișeu foile volante și dau fuga înapoi la mașinile de scris, apoi la telegraf și la alte mijloace de telecomunicație, pentru ca, peste câteva secunde, în toate colțurile lumii să pornească veștile care poartă în capul lor mențiunea: „Correspondență specială de la Organizația Națiunilor Unite”. În timpul sesiunilor Adunării Generale, această scenă se repetă de 15-20 de ori pe zi.

Când au loc ședințe plenare ale Adunării Generale, zilnic se perinda la tribună în medie 12 vorbitori. Discursurile lor, propunerile cuprinse în ele, textele rezoluțiilor prezentate separat, declarațiile explicative ale unor delegații în legătură cu o problemă sau alta, toate se transformă în documente de presă și sînt anunțate la difuzor corespondenților. Dacă adăugăm la aceasta activitatea numeroaselor comitete ale Adunării Generale, în care de asemeni se rostesc discursuri și se fac propuneri, precum și conferințele de presă ale purtătorilor de cuvînt ai delegațiilor, începem să căpătăm o imagine aproximativă a valului de materiale care-l asaltează pe corespondenți, cărora le revine sarcina de a le sintetiza și comenta și apoi de a le transmite în lumea largă.

Un corespondent mai în vîrstă al unui ziar elvețian care a fost moștenit de Organizația Națiunilor Unite de la vechea Ligă a Națiunilor căuta să-mi demonstreze că lumea aceasta peștrită a corespondenților de la O.N.U. se împarte în două categorii: cei vechi, „blazații” (ca el, de pildă), și cei noi, „entuziaștii”.

La standul din salonul principal al delegațiilor sosese, e adevărat eu mare întîrziere, ziare din toate colțurile lumii.

— De ce, mă rog, ești blazat? — l-am întrebât.
— Pentru că m-am convins — a spus el — că atîta timp cît lumea nu va deveni vegetariană, nu se va putea rezolva nici un conflict internațional...
Am rămas pentru un moment oarecum deconcertat de un asemenea răspuns.
— Și dumneata nu mănînci carne?
— Nu! — a răspuns el mîndru.
Ulterior am aflat că suferea cumpănit de o boală de stomac ce-i interzicea consumul cărnii.
Dar explicația lui nu era departe de adevăr. Explicația blazării corespondenților vechi ai presei burgheze tot în stomac poate fi găsită. Ani de zile, punîndu-și condeiul în slujba înșelării opiniei publice, necrezînd o toată din rîndurile pe care le scriu, pros-

↑
Holul în care lucrează corespondenții ca au sosit mai tîrziu la sesiune și cărora nu s-a mai putut oferi spațiu în birourile de etajele patru și trei.

tituindu-se pentru a cîștiga o piñe, subordonîndu-constiința stomacului, ei ajung să lucreze ca niște automate care nu mai cred în nimic — niște „blazați” gata de orice, deși acreditați la O.N.U. Să-i vede însă cum se înviorază cînd aduimecă vreun... ședat. Cînd ședințele se termină, culoarele se umplu de sutele de delegați ai celor 81 de țări membre, 1

În biroul lui „Press Trust of India”. Convoorbire între corespondentul agenției TASS Anatoli Saveliev, și corespondentul agenției de presă indiene, M. V. Kamath.

de Kilment JAŢEV

Deasupra bătrînului Trimonțum a fluturat vreme de două săptămîni mindral tricolor bulgar, însoțit de o parte și de alta de drapelele celor 40 de țări care au participat la cel de-al 17-lea Tîrg de mostre de la Plovdiv. Pe porțile largi ale palatului din Plovdiv, care a adăpostit tîrgul, au pășit mii de oameni ai muncii din Bulgaria și de peste hotare, veniți să cunoască realizările industriei noastre grele, ale agriculturii și industriei ușoare, precum și marile succese din domeniul economiei și construcției socialiste din țările frățești, printre care desigur și Republica Populară Romînă.

Tîrgul internațional de mostre de la Plovdiv a înfățișat realizări obținute de poporul nostru în cursul celui de-al doilea plan cincinal. În șapte mari pavilioane au fost expuse produsele industriei noastre socialiste. Alături de diferitele strunguri, mașini agricole și utilaje perfecționate, industria noastră de construcții de mașini a expus și prototipurii noi: combina „D. 210”, compresoare, războaie de țesut industriale, mașini automate pentru prelucrarea bumbacului etc. Pe lângă transformatoarele, centralele telefonice, aparatul pentru înaltă tensiune, în săli s-au expus și noi aparate de radio — „Turist”-portativ, „Concert”-cu opt lămpi, „Orfeu” — magnetofone, noua motocicletă „Balkan” de 250 cmc, mașini electrice de spălat rufe, aspiratoare de praf, frigiderul tip „Mraz” realizat la uzinele „Anton Ivanov”, cuploare electrice pentru brutării, cu o capacitate de 6.000 de piini etc.

În pavilionul industriei ușoare erau cuprinse diferite sortimente de mărfuri care și-au cucerit un loc bine meritat pe piețele internaționale: textile, pielărie, produse de blănărie etc. La pavilionul agriculturii, pe lângă numeroasele sorturi de fructe, vizitatorii au putut afla noutăți din domeniul culturii plantelor, realizări obținute de gospodăriile agricole colective și de stat.

Participarea la acest tîrg a multor reprezentanțe străine vorbește și despre lărgirea relațiilor comerciale ale Bulgariei cu alte țări și, în primul rînd, cu țările din lagărul socialist, fără ajutorul cărora economia noastră națională n-ar fi putut obține succesele demonstrate la recentul tîrg de la Plovdiv.

Totodată, tîrgul acesta a dat posibilitate vizitatorilor să admire uriașele realizări ale construcției comunismului în Uniunea Sovietică, eliberatoarea și marea noastră prietenă, ale industriei și agriculturii ei cu o înaltă mecanizare. Pavilioanele celorlalte țări socialiste au demonstrat, de asemenea, nu numai forța economică crescîndă a prietenilor noștri, dar și legăturile lor comerciale cu țara noastră, legături care cunosc o continuă înflorire.

Bîroul de informații comerciale al Republicii Populare Romîne din cadrul tîrgului se bucură de un deosebit interes din partea numeroșilor vizitatori. Ei vin să admire aici reamăștile articole romînești de artizanat, precum și panourile cu fotografii care prilejuiesc o trecere în revistă a succesorilor construcției socialiste din România prietenă. Atenția vizitatorilor este, de asemenea, atrasă și de standul cărților romînești — traduse în mai multe limbi — care se află instalat în incinta tîrgului.

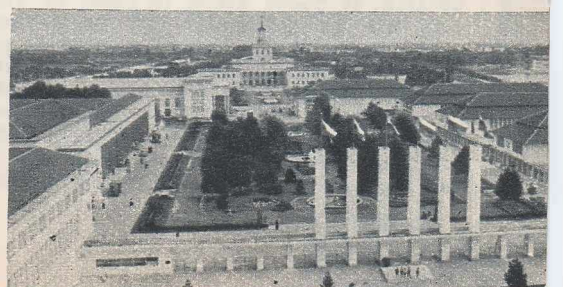
Prezența la tîrgul de la Plovdiv a unor exponate ale firmelor occidentale a arătat creșterea, lărgirea și întărirea continuă a legăturilor comerciale internaționale ale R.P. Bulgaria.

Tîrgul de mostre de la Plovdiv subliniază încă o dată hotărîrea țării noastre de a dezvoltă relațiile comerciale cu orice stat care dorește să colaboreze cu noi pe baze de egalitate și avantaj reciproc. Tîrgul din Plovdiv subliniază încă o dată convingerea adîncă a poporului bulgar că respectul reciproc, colaborarea dintre țări cu sisteme sociale diferite și coexistența pașnică sînt nu numai posibile, dar și vital necesare.

Conducătorii de partid și de stat ai R. P. Bulgaria și alte persoane oficiale, vizitînd tîrgul.

Vedere generală a Tîrgului internațional de mostre de la Plovdiv.

În biroul agenției TASS de la Organizația Națiunilor Unite. La masă, în prim-plan, conducătorul biroului, cunoscutul comentator și corespondent sovietic Leonid Veličanski. Pe masă, difuzorul care este legat în permanență cu sălile de ședință, iar în fund, operatorul teleprinterului, care se află în permanență legătură cu redacția de la Moscova.

teigheasua barului din salonul de nord al delegației nu mai găsești un loc. În schimb, la acele ore, corpurile corespondenților de la etajul 3 sînt aproape ale. Au rămas doar începătorii și dactilografele. Așchia, plictisită, nu mai anunță nici un document. Cei „vechi”, maștrii zvonurilor și ai diversunii, află la vinătoare, pe culoare și la bar, pentru a la cele ce se mai colportează în culisele O.N.U. Cu asemenea prilej, l-am oprit din incursiune pe respondentul la O.N.U. al ziarului „New York Post”, Joseph Lash. Ce se întimplase? Ministrul de terne al Irlandei, Aiken, propusese în cadrul dezerterilor să se ajungă la un acord cu privire la reagerarea tuturor trupelor din Europa care se află pe teritoriul străine, pronunțîndu-se pentru ținerea unei înferințe a marilor puteri asupra situației din cîntul Mijlociu. El sprijinise, de asemeni, înscrierea în ordinea de zi a chestiunii reprezentării Chinei la O.N.U. A fost suficient ca domnul Cabot Lodge, conducătorul delegației americane, să-și manifeste interarea față de ieșirea reprezentantului Irlandei, cîntu ca într-o serie de ziare americane să se organizeze, ca la comandă, o adevărată campanie împotriva lui Aiken. În ziarul „New York Post” Joseph Lash publicat un articol în care se spunea că delegația U.A. este foarte enervată de atitudinea conducătorului delegației irlandeze. „Se spune — scria Lash, — că Aiken ar fi adoptat această poziție împotriva statului dat de membrii delegației irlandeze”.

— Domnule Lash — l-am întrebat — este cel puțin stranie această campanie împotriva lui Aiken. Oare este un păcat atît de mare să nu fii de acord cu delegația S.U.A.? Nu pot fi interpretate toate acestea drept presiuni asupra ministrului de externe al unei țări membre?

— Lumea — a răspuns domnul Lash — este intrigată de comportarea lui Aiken și eu am arătat în mod obiectiv ce s-a întimplat.

Nici de astă dată ei nu a spus cine este această „lume intrigată”, dar nu era greu de ghicit. În schimb, cînd falitul ciankașist ocupă tribuna Adunării, debînd cele mai absurde calomnii, această „lume” nu mai este intrigată. E suficient ca cel mai obscur pescuitor în apă tulbură să bîguie calomniile infame, pentru ca majoritatea corespondenților unor asemenea ziaristi „obiectivi” să le acorde un amplu spațiu. Iar atunci cînd sînt spuse, chiar cu timiditate, adevăruri de feul celor schițate vag de delegatul irlandez, asupra lui se dezlîntuie campania celor „intrigați” sau se pogoară o tăcere mormîntală, ca și cum nimic nu s-ar fi rîstît, ca și cum cele spuse nu ar reprezenta adevăruri scumpe milioanele de oameni.

După mai mult timp petrecut la O.N.U., un ziarist de bună credință își da seama că noțiunile cu care operează vegetarianul cîntușian de care am pomenit mai sus nu sînt departe de realitate. Ca prețulindeni, și aici, la O.N.U., ziaristii se împart în două mari categorii: cei care servesc adevărul — și cei care și-au vîndut condeii minciunii diplomației burgheze. Iar lupta dintre adevăr și minciună se desfășoară invizibil în mii de cuvinte ce zboară zilnic în toată lumea, pe calea telegrafului, a undelor radiofonice, a cablurilor transoceanice și a teleprinterelor cu legătură directă la distanțe de mii de kilometri.

Agencia TASS are un puternic grup de corespondenți care sînt în continuă legătură cu redacția din Moscova printr-un teleprinter ce este relictat la Tanger și funcționează încontinuu 24 de ore pe zi. Pe această cale se transmit corespondențele, minutele ședințelor, discursurile în rezumat și în extenso. Această legătură ne-a fost de ajutor și nouă, corespondenților romîni, atunci cînd trebuiau transmise la București completări importante la materialele difuzate anterior pe undă scurtă. Într-o împrejurare, din cauza condițiilor atmosferice, legăturile transoceanice cu continentul european fuseseră complet întrerupte timp de patru ore, iar pînă la închiderea edițiilor ziarelor din București mai rămîneau doar două ore. Singura legătură care mai funcționa era teleprinterul agenției TASS. A fost suficient să ne spunem păsul amabilului conducător al TASS-ului — eminentul ziarist Veličanski — pentru ca acesta să se ofere a transmite un mesaj la redacția din Moscova spre a fi transmis mai departe, la redacția din București a Agenției Romîne de Presă, tot pe calea teleprinterului. Peste zece minute Moscova a confirmat recepționarea mesajului și retransmiserea lui. Adevărul fusese servit. Edițiile din București se puteau închide la vreme cu materialul primit de la Organizația Națiunilor Unite” — corespondență specială.

N. LUPU

1) La ghișeele societăților telegrafice se transmit telegrame urgente în legătură cu evenimente importante. Anunțul spune: „Sector pentru presă. Intrarea publicului interzisă”.

2) Conferință de presă, în obișnuita sală a reuniunilor de presă.

O pereche de GHETE

— schiță —

de Horalamb ZINCĂ

Ilustrații de N. POPESCU

În curînd Iliuță avea să împlinească șaptesprezece ani și era tare nefericit. Se îndrăgostise și socotea că, la anii lui, se cuvenea să nu mai umble cu picioarele desculte: avea neapărată nevoie de o pereche de ghete. Dar cu ce să și le cumpere? Era război și ceea ce cîștiga el la turnătorie abia că-i ajungea pentru mîncare și cămin. Din cînd în cînd, mai trimitea și ceva acasă, deși știa că mamă-sa, o femeie bețivă și fără căpătii, toca banii la circumă.

Da; avea să împlinească șaptesprezece ani și se îndrăgostise!... În zori, cînd părăsea camera mizeră în care dormea, îngrămădit cu alți ucenici și lucrători, și pornea pe jos spre uzina de la poalele muntelui Timpa, întilnea o fată de vîrsta lui, cu ochii vioi, de culoarea frunzei și cu un suris blind, parcă adresat tuturor. Iliuță nu intrase încă în vorbă cu ea, dar aflase că o chema Mimi. Și Mimi, de fiecare dată, purta aceeași rochie albastră de stambă înflorată — și, tot de fiecare dată, se uita întrebător la Iliuță. Cel puțin așa i se părea băiatului. Dar Iliuță se ferea de privirile ei, roșind fără să vrea. Știa însă pentru ce roșește. Fata era îmbrăcată curat, iar dînsul purta o salopetă unsuroasă, cirpită ici și colo grosolan. Și mai era ceva: el umbla desculț, pe cită vreme Mimi avea în picioare o pereche de pantofi de pînză roșie, cu talpă de sfoară. Se înțelege că, din pricina asta, Iliuță suferea cumplit. De cite ori, în drum spre uzină, o zărea pe Mimi, încerca să se ascundă și să se piardă printre ceilalți. Se ascundea, însă pe fată n-o scăpa din ochi. Îi vedea de departe cozile groase, incolăcite frumos, ca o coroniță, în jurul capului, și-l bucura mersul ei drept, de om mîndru. Apoi o urmărea cu tristețe cum poartă la poartă și se îndreaptă spre atelierul „prese”. Ofta. Îi părea rău că Mimi nu lucrează la turnătorie, ca miezuitoare. Atunci ar fi putut să intre mai ușor în vorbă cu ea; să-i explice de ce poartă mereu aceeași salopetă unsuroasă, dar, mai ales, să-i explice pe îndelete pentru ce umblă desculț.

„O, dacă aș avea o pereche de ghete!” gîndea el și ochii săi deveneau dintr-o dată visători. Încălțările l-ar scoate din încurcătură. S-ar simți dintr-o dată un alt om. Ar deveni mai îndrăzneț, mai puternic. Și-ar îmbrăca ghetetele, și-ar face ireza, după care s-ar duce glonț la Mimi și s-ar prezenta:

— Mă cheamă Iliuță... Lucrez la turnătorie și vă rog să-mi dați voie să vă conduc.

Ea, cu siguranță, ar zîmbi mulțumită, l-ar lua dragăstos de braț și i-ar spune că de multă vreme aștepta clipa asta și, o, doamne, cât de fericită era că visul i se împlinise! Apoi, s-ar uita la ghetetele lui și ar exclama: „Știi, Iliuță, îmi plac ghetetele tale! Zău, sînt frumoase!”

Clupele acestea de visare le trăia cu atîta intensitate, încît uita unde se află. De cele mai multe ori, îl trezea pumnul zdravăn al meșterului.

— Scoală, mă, ce dormi de-a-n-picioarelele?

„O, dacă aș avea o pereche de ghete!” Un drum lung și spinos îl despărțea de realizarea dorinței sale. Iar el se îndrăgostise, umbla desculț și nefericirea îi coplesise sufletul. Singura lui mîngiere era faptul că Mimi îl aștepta cu răbdare, cel puțin așa își închipuia Iliuță. N-o văzuse niciodată umblînd cu vreun băiat, ceea ce îl făcea să-și zică cu plăcere: „E credincioasă! Numai pe mine mă iubeste!”

Uneori, în drum spre uzină, cînd privirile lor se întilneau, lui i se părea că fata-l întrebă: „Iliuță, cînd ai de gînd să-ți cumperi și tu o pereche de ghete?” Și pentru că nu știa ce să-i răspundă, el își lăsa capul în piept și, rușinat, se dădea mai la o parte.

Dar, într-o bună zi, Iliuță luă o mare hotărîre. După ce chibzui îndelung și-și făcu tot felul de socoteli, își zise: „Am să-mi cumpăr o pereche de ghete”. Începu să mîncească mai puțin, iar mamei, deocamdată, hotărî să nu-i mai trimită nici un gologan. În afară de asta, se ducea zilnic la gară, se amesteca printre hamali, mai căra cite un geamantan ori un pachet și bănuțul ce-l cîștiga îl pune la pungă. Cu timpul, povara de pe inimă i se păru ceva mai ușoară. Da, în curînd o să aibă o pereche de ghete. În ceasurile de răgaz, trecea prin fața magazinelor și cerceta cu răbdare vitrinele. Se interesa la vînzători de prețul ghetelor și-și alegea cu ochii perechea pe care avea s-o cumpere. A doua zi, îi povestea în gînd lui Mimi prin ce magazine umblase, ce încălțăminte văzuse și-o liniștea: „Ai să vezi ce mîndrie de ghete o să am!”

Însă bucuria lui Iliuță nu ținu mult. Într-o seară, descoperi groază că mica lui avere dispăruse de sub saltea. Izbucni în hohot de plîns. Apoi, cuprins de furie, se repezi la un coleg cameră și-l bătu nebunește. Știa că nu asta-i furase banii, dar simțea nevoia să se răzbune pe cineva. Apoi se potoli. Se băgă în pa încercă să adoarmă. Adormi cu greu. Și-n somn, avu un vis. Se fi că-și gărise banii. De fapt, nu-i furase nimeni. Dar în loc să-i p sub saltea, îi pusese în pernă. Și în pernă, spre marea lui bucurie își găsi economiile. Luă banii și se duse să se întilnească cu M. Fata îl aștepta în stradă. O porniră împreună spre centrul orașului Mimi, în persoană, avea să-i aleagă ghetetele atît de mult rîv. Deodată, așa cum mergeau la braț, le ieși înainte meșterul. Ac se uită la picioarele desculte ale lui Iliuță și-l întrebă:

— I-ascultă, băiatule, de unde ți-ai cumpărat pantofii ai naturali?

Iliuță ar fi vrut să-l injure, dar îi era rușine de Mimi. Se rep totuși, în meșter. Noroc însă că acesta o luă la picior și disp îndărătul unei case. Și Iliuță își văzu mai departe de drum. după cîțiva pași, la un colț de stradă, îl aștepta o altă batjocă. Un lustragiu, ivit parcă din pămînt, îl opri și-l întrebă: „Vă pantofii?” O clipă, întrebarea asta îl făcu să creadă că are în picioare o pereche de pantofi, dar, privindu-se, descoperi că era desc. Se simți deodată atît de umilit, încît începu să plîngă copilăre cu hohote și sughițuri.

Se trezi. Privi în jur speriat și, dîndu-și seama că totul n-a decît un vis, oftă din adîncul inimii. O lumină cenușie pătrun pe fereastră. Zorile aduceau o zi senină de vară. Și cum privea iv zoriilor, îl străfulgeră un gînd: „Ce-ar fi să fur o pereche de ghet Gîndul asta îl inspăimîntă. Se apucă în grabă să se spele; a tot în grabă, își trase salopeta. „Nu, n-am să fur!” Totuși, nu putu stăpîni. Trecu ușor prin dormitoarele căminului și trase ochiul pe sub paturi. Descoperi, rînd pe rînd, ghete rupte, pan scilciați, pantofi peticiți, sandale rupte, apoi iarăși ghete ruș. Un zîmbet amar îi destinse fața de copil. Își privi picioarele ge și găsi că pantofii lui naturali erau mai buni, mai trainici, i frumoși.

Porni spre uzină. Sirena suiera sălbatic. Se rezemă de un co și o așteptă pe Mimi. După un timp, apărură și ea, amestecată prir ceilalți muncitori. Purta aceeași rochie de stambă. Iliuță se după dînsa. Uită de necazul său. Gîndul că Mimi era fata cea credincioasă din lume și că ea avea să-l aștepte mereu îl fă nespus de fericit.

După o săptămînă, la turnătorie se răspîndi vestea că admir trația uzinei hotărise să vîndă muncitorilor bocancii... Fie și bocanc se bucură Iliuță. Și cînd trecu un funcționar să facă convenit înscrieri, Iliuță se repezi primul la dînsul:

— Da' nu-i minciună?

— Nu-i, măi băiete — îl liniști funcționarul.

— În rate?

— În rate.

— Atunci, trece-mă primul... Primul să mă treci...

Îi venea să chiuie de bucurie. A doua zi, îi raportă fetei: să capăt bocanci, Mimi... Sînt buni și bocancii...” Și, ca și ci i-ar fi înțeles gîndurile, ea zîmbi, căci Mimi zîmbea blind tutur

Într-o după-amiază, același funcționar aduse la cunoștință m citorilor că cei înscriși pe tabel pot, după lăsarea lucrului, să trec pe la magazie și să-și ridice bocancii. Iliuță numai că nu înnebu de bucurie. Umbla ca amețit de colo pînă colo și întrebă cînd un turnător, cînd pe celălalt:

— Ce crezi, nene Vasile, o să capăt bocanci?

— O să capeți, mă!

După lăsarea lucrului, dădu de îndată fuga la magazie. Acolo și afla un grup mai mare de desculți care așteptau. Fața lui Iliu se întunecă. Cine știe cînd o să-i vină rîndul? Se băgă printre și auzi pe unul spunînd:

— Sînt bocanci militari.

— Fie și bocanci militari, numai să fie — răspuse un alt „Are dreptate—gîndi Iliuță. Fie și militari, numai să fie!” Du un timp, apărură funcționarul. Și, deși morocănos din fire, acest se păru lui Iliuță a fi un om simpatic. Iar cînd anunță că o înceapă cu tabelul „Turnătorie”, Iliuță își zise: „Ce om cumsecad Deodată, se auzi strigat și nu-i veni să creadă.

— Grigorescu Ilie! — îl strigă funcționarul a doua oară.

— 'Zent! — urlă Iliuță militărește.

— Intră și alege!

În culmea fericirii, Iliuță își croi drum printre oameni, gîndi cu mîndrie: „Vedeți, nu m-au uitat... sînt primul pe listă. E ceva fii turnător!”

Intră amețit de gîndul că încă în aceeași seară o să-și înca bocancii și o să meargă să se plimbe prin oraș. Văzu o grămadă bocancii și se minună: „Oho, ajunge pentru toată lumea!”

În magazie mîrosea a piele putredă, a hoit, dar Iliuță nu sin nimic. Înconjură de citeva ori grămada și, după ce ochi o pereg de bocanci ce i se părură pe măsură, îi luă. Bocancii erau gi și aveau pe ei niște pete negre și ciudate. El îi duse la lumină și cercetă. Îi plăcuseră. Deodată, dintr-un bocanc căzu ceva putre uscat, care aducea cu o labă de picior. Iliuță se uită nedumerit funcționar, neștiind ce trebuie să facă. Acesta zise rece:

— Mda... picior de om... parcă ar fi o labă de picior... o la uscată!

Brusc, ca și cînd abia în clipa aceea ar fi intrat în magazie Iliuță simți mirosul de piele putredă, de hoit, și înțelese că pete negre, ciudate, nu erau decît pete de sînge închegat. Și i se fă greață.

— Ce vrei? Sînt de pe front... Luați de la licitație.. Ei, faci, băiete, iei bocancii?

Iliuță nu se mai putu stăpîni. Lăsă să-i cadă bocancii din mî și o luă la fugă.

Din ciclul „Faptul divers

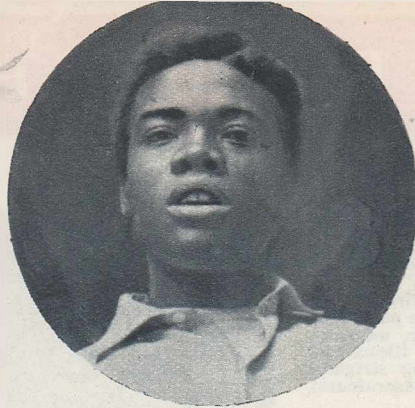

siștii din Notting Hill-Londra nu acționează la lumina zilei; ei preferă întunericul nopții...

După a treia noapte de dezmăț rasist, ambulanțele londoneze continuă să transporte răniți din cartierele locuite de muncitorii de culoare...

Un negru a fost victima pogromiștilor; și tot el este cel arestat. Incolo, comentariile sînt de prisos...

NEGRU și ALB

în

"DAILY TELEGRAPH"

1.000 de englezi, luați la întimplare, au fost întrebați: „Credeti că la noi, la Birmingham, există discriminare rasială?” Dintre cei 1.000 de albi, 739 au răspuns: „Da!”.

1.000 de oameni de culoare, luați la întimplare, au fost întrebați: „Ați avut de suferit de pe urma discriminărilor rasiale?” Dintre cei 1.000 de negri, 854 au răspuns: „Da!”.

Fapte!

Apare la Londra un ziar cunoscut, cu cititori mulți — albi și negri — „Daily Telegraph”. Dacă îl citești, poți afla că în Anglia nu există nici un fel de discriminare rasială.

Vorbe!

Există în Anglia un proverb înțelept: faptele sînt lucruri încăpătinate. Dar vorbele? După „Daily Telegraph” sînt chiar mai încăpătinate decît faptele.

La Notting Hill, unde locuiesc un număr de negri veniți din Jamaica (una din „perlele coroanei”), a avut loc o nuntă. Dar urarea preotului „și să trăiți în pace” n-a apucat să se împlinească. Mireasa era o tînără fată albă. Mirele era un tînăr negru. Asta a fost de ajuns pentru ca rasiștii să-și piardă mințile. Au apărut cuțite, bare de fier, bastoane de cauciuc. Au început să sară țandări geamurile, să pîrîie din balamale ușile. Au început să se audă țipete isterice, gemete. A început să curgă sînge...

Ziarele au scris: a fost o adevărată vinătoare. Apoi vinătoarea s-a extins la Nottingham și în restul Londrei.

Există în imperiul de piatră al Londrei un cartier — Paddington. Și există în Paddington o cafenea. O cafenea, printre multe altele. Aici vin negri (pe care foamea i-a împins din Antile în Anglia) să bea cîte o cafea. Sorb cafeaua, poate venită din țara lor de baștină și, dacă au timp, își mai aruncă ochii pe peste „Daily Telegraph”: „Nu există în Anglia nici un fel de discriminare”... Dar o piatră smulge ziarul, ceașca se sparge zornăind, o pată neagră de cafea se întinde pe jos și, lîngă ea, una

de sînge. Negrii au venit în cafenea din Paddington pe jos sau cu autobusul. Ei pleacă cu ambulanța, în urma căreia rasiștii încă își mai agită bîtele.

„Daily Telegraph” continuă să scrie: e o reacție firească, cetățenii englezi sînt amenințați de invazia negrilor din colonii, care vin aici să caute de lucru... Soluția: limitarea imigrării oamenilor de culoare.

O, sfință ipocrizie! De parcă cei de la „Daily Telegraph” n-ar ști că pentru fiecare negru „importat”, Anglia „exportă” patru albi care merg să caute de lucru tocmai în acele locuri de unde negrii sînt izgoniți de bici și de foame. De parcă cei de la „Daily Telegraph” n-ar ști că, o dată sosiți în Anglia, negrii sînt cei din urmă primiți la lucru și cei dinții concediați. De parcă „Daily Telegraph” n-ar ști că pedepsele blînde care s-au dat celor care i-au atacat pe negrii din cartierele londoneze seamănă mai mult a încurajări, decît a pedepse!...

După dezmățul rasist de la Nottingham, Notting Hill și din restul Londrei, primul ministru al Jamaicei, Manley, care se afla în Anglia, a cerut să viziteze cartierul Paddington. Firește (la Londra fiecare e liber să meargă unde-i place...), dorința nu i-a fost refuzată. Iată însă că poliștii bine înarmați l-au împiedicat pe Manley să stea de vorbă cu cetățenii din cartier, să se informeze despre cele întimplate...

„Acesta — a spus primul ministru al Jamaicei — este un exemplu al felului în care sînt tratați compatrioții noștri din Marea Britanie, un exemplu al discriminării la care sînt supuși cetățenii de culoare”. Se pare că totuși faptele nu se dezmint: ele rămîn încăpătinate.

Acum, după ce la Nottingham, Notting Hill și în restul Londrei spitalele au fost umplute cu negri, s-ar putea ca prea obiectivul „Daily Telegraph” să-și asigure cititorii cum că aceasta este o dovadă a grijii pentru sănătatea negrilor din Anglia.

Radu ȚULESCU

Să poposim, iubite cititor, în centrul Bucureștiului de pe la 1800. Pornind dinspre Curtea Veche, ale cărei falnice ruini se surpă mereu, lipsite de orice ocrotire, s-o luăm de-a lungul străzii Colței.

Iată Lipsicanii, iată podul Tîrgului de Afară (Calea Moșilor). Din toate părțile îți umplu auzul răcnete abagiilor, mîrgelariilor, mătăsariilor, doiangilor, ilișcarilor, lăcătușilor... Și deasupra tuturor strigătelor omenesti se aude dangătul ceasornicului din frumosul turn al Colței.

Pe stînga... priviți, ce frumos! Un palat ca din o mie și una de nopți: palatul Vodă Suțu (palat în care se va deschide în curînd Muzeul de Istorie a Bucureștiului).

În spatele lui, minunatul parc ce se întinde pînă în Podul Mogoșoaiei. Iată poarta palatului, străjuită de doi arnăuți, avînd fiecare la brîu iatagane cu mîner de abanos, încrustate cu pietre prețioase... Și peste drum? Peste drum, Turnul Colței. Acea „podoabă a Bucureștiului“, cum îl numeau cronicarii timpului.

... în anul Domnului 1715, spătarul Mihail Cantacuzino, dintru a dumisale dreaptă agoniseală, a făcut pe locul fericitului întru pomenire Radu Colțea, biserică, bolniță pentru tămăduirea fraților noștri săraci care pățimesc de boale, inconjurare de zid și turn...”, astfel glăsuia pisania de peste goiul intrării.

Despre construcția turnului se afirmă (după o mențiune a lui Sulzer) că o datorăm ostașilor suedezi ai lui Carol al XII-lea, ce se retrăgeau în dezordine spre patrie după înfrîngerea de la Poltava. O analiză îndeaproape a arhitecturii turnului nu ne îngăduie să punem temei pe această afirmație. Turnul a fost ridicat în epoca lui Constantin Brîncoveanu și balconul, ancadramentele, foișorul sînt tipice prin forma și proporțiile lor, prin tehnica, finețea și bogăția sculpturilor ce le împodobesc, acestei epoci de maximă înflorire a arhitecturii Munteniei. Ostașii suedezi puțin, cel mult, să presteze o muncă necalificată; lucrarea în sine, cu toate podoabele ei, nu o datorăm, după părerea noastră, decît meșterilor locali, brîncoveneni.

Timp de aproape două veacuri Turnul Colței a fost, datorită zvelteței, eleganței sale, cit și prin situarea sa în centrul urbei bucureștene, cel mai reprezentativ monument al Capitalei.

Din păcate, noi, cei de astăzi, nu-l mai putem veder decît în stampe sau fotografii vechi. Străbunii, însă, îl iubeau cu neîmormitură admirație. Auzeai în discuțiile bucureștenilor: „Înalt?“, „Da, cit Turnul Colței!“ „Frumos?“ „Da, ca Turnul Colței!“ „Statornic?“ „Cit va dura Turnul Colței!“ — așa se spunea pe atunci... Dar mai bine, rezemîndu-ne de grîlajul gardului grădiniței palatului Suțu, să facem mina streșină la ochi și să-l privim și noi.

Iată pisania cea frumoasă de deasupra intrării, săpată într-o piatră cu chenar clopot, iată minunatul balcon ce înconjură camera clopotului, balcon ce se sprijină pe niște console împodobite cu capete de lei și a cărui balustradă de piatră sculptată ne îndesulează — prin frumusețea ei — sufletul și ne încintă privirea. Iată ușile care dau în balcon; sînt decorate cu chenare mari, cioplite și ele în piatră. Și toate aceste sculpturi, cu ornamentele lor libere, inspirate de floră și faună, apropiate prin căldura lor de ciopliturile bizantine, sînt o expresie vie a stilului brîncovenesc.

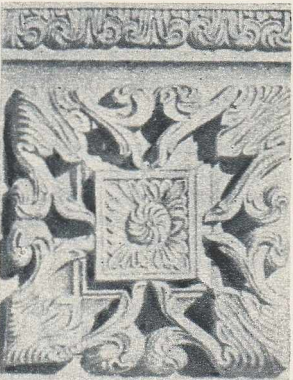
Priviți foișorul clopotniței și nu vă veți sătura admirînd eleganța lui. Iată acoperișul de țigla, cu turnulețele și bulbul său, ce vine parcă să încununeze în broboada sa roșie zveltețea de fecioară a înfrîngului turn. Ah, dar uitasem tocmai mînunea Capitalei din acele vremuri: ceasornicul! Priviți-l și pe el, prins de stîlpul foișorului, pe fiecare din cele patru fețe ale turnului.

Baza unei coloane din interior.

Sculptură în piatră din balustrada pridvorului.

„Cutremurul cel mare“ din 1802 dărîmă foișorul clopotniței Turnului Colței, cu clopot cu tot. Fără să mai fie reconstruit, lipsit de îngrijire, Turnul Colței a mai dăinuit pînă în 1888. Atunci, un grup de oameni de stat lipsiți de simțul iubirii și prețuirii trecutului, cuprinși de frenezia „modernizării Bucureștiului“, l-au dărîmat sub motiv că e bătrîn și ros de vremuri.

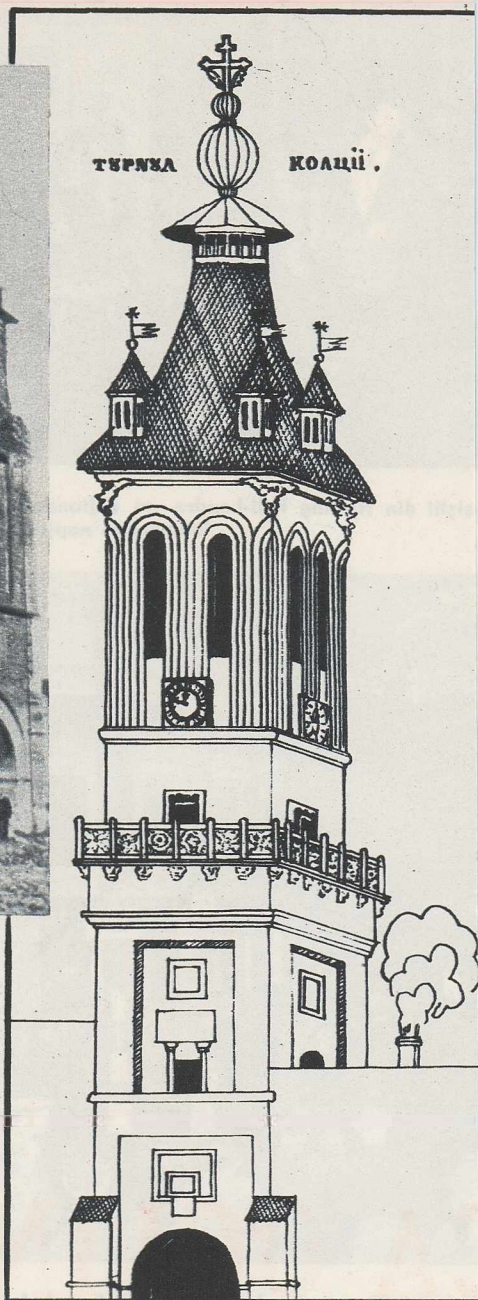
Oprindu-ne astăzi în fața bisericii Colței, unde se afla cîndva turnul, putem admira frumoasa balustradă a pridvorului, alcătuită din plăci de piatră ce împodobeau altădată balconul turnului.

Turnul Colței, în anul demolării.

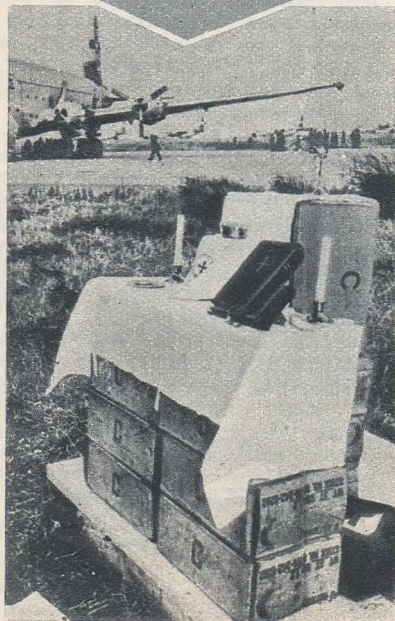

Euseblu LAȚIȘ

Un desen al Turnului Colței, făcut înainte de cutremurul de la 1802.

INSCRIPTIE LA O FOTOGRAFIE

TÎLCUL ALTARULUI ÎMPROVIZAT

O fotografie transmisă de o agenție occidentală. În prim-plan, un mic altar improvizat. Două luminări, două cărți de rugăciune, un crucifix cu suportul în culori de camuflaj și alte câteva ustensile bisericești de campanie. În dreapta jos, în spatele altarului, într-un fel de raniță-geamantan, se observă odăjdiiile de serviciu ale pastorului. De la prima vedere, s-ar putea crede că e într-adevăr vorba de un mic altar, improvizat de un grup de excursioniști aerieni, aterizați forțat sau — foarte credincioși — prinși în aer dumnic și coborîți ca să-și mărturisească credința în Dumnezeu.

Aparent... Dar legenda agenției care a transmis imaginea nu poate — din păcate — spune așa ceva; căci lăzile din care s-a clădit improvizatul altar sînt pline cu benzi de mitralieră, după cum le recomandă și marca de pe ele. Benzi de mitralieră pentru armele de ucis aflate pe bordul avioanelor de vînătoare. Vînătoare de oameni.

Lăcașul sfînt pentru rugăciune a fost vremelnic durat (toate sînt trecătoare...) pe aeroportul turcesc din Adana.

Avionul din fotografie, un „Globe-master“ pentru transporturi militare — ca și celelalte din fund — poartă însemnele aviației militare americane. El a făcut un scurt popas, fiind încărcat cu trupe aduse din unitățile S.U.A. aflate în R.F. Germană.

Destinația? Liban. Se știe — guvernele marilor țări ca-

pitaliste au demonstrat-o! — ca nu e greu să invadezi și să ocupi o țară slab înarmată. Tehnica militară — de la cartușele dum-dum ale răposatului Kaiser și pînă la covorul de napalm al lui Dupont și al guvernelor sale — ne-au arătat că pentru imperialiști nu e o problemă transformarea unui oraș într-un uriaș „șnitel prăjit“. Mai anevoie, chiar imposibil, este să ingenuchezi un popor, cit de mic, atunci cînd acesta iubeste libertatea.

Și încă ceva. Greutatea, marea greutate, este — se pare — și aceea de a ști cum să-ți sincronizezi crimele de genocid cu binecuvîntarea divină.

Nu, nu rideți! Problema a fost debătută și s-au hotărît următoarele: forțele armate americane de uscat, de apă, din aer, de terorizat, spionat și schinguit vor avea o secție în plus: secția pentru iertarea păcatelor mai sus enumerate. Secția va absolvi orice fărâdelege comisă în contravenție cu paragraful biblic, de către oricare militar aparținînd Statelor Unite.

★

Iată deci fondul, stratul și substratul altarului-mîniatură ridicat pe soclurile lăzilor cu benzi de mitralii, în marginea aeroportului din Adana.

Astfel, binecuvîntarea pastorului, ca și ordinul de absolvire a păcatelor pe întreaga armată i-a ajutat pe tanchiștii americani să nu-și facă probleme de conștiință, atunci cînd o coloană de

tancuri proaspăt debarcați la Beirut — în „glumă“ — un alt turism particular libanez și l-a strîns de un zid, cu pasageri cu tot. Sau — la Beirut — atunci cînd niște soldați americani au smuls de lîngă mama o fată și au dus-o la marginea orașului unde au violat-o.

Numai în primele zile de la năvlor în Liban, s-au semnalat zece violențe comise de militarii americani, atunci și pînă azi...

De ce ne-ar mai mira atunci „în poziția“ produsă ocupanților americani de recente evenimente din Liban izgonirea clientă trădătoare Samun-S și instalarea președintelui Fuad Se și a noului guvern în frunte cu Ri Karami, fost prim-ministru și conducător al forțelor populare din regiunea poli — situație care spulberă și ultimă bază „legală“ a rămîinerii trupelor americane în Liban.

De ce ne-ar mai mira, deci, faptul că lanștii libanezi, sprijinindu-se pe gentura americană din Liban, încearcă să provoace tulburări și dezordine în „Justiție“ permanentizarea agresiv împotriva Libanului...

...Altarul de pe lăzile de mitralieră probabil că mai funcționează, dem-strînd cucernicia pușcilor și tanchilor debarcați la Beirut cu binecuvîntarea ordinului de absolvire a păcatelor.

La așa altar și binecuvîntare, fapte!

Anton ALL

CA OGLINDA...

Fotoreportaj de F. URSEANU (text)

și I. WEISZ (fotografii)

...e greu să scrii despre tâmplari, să te gîndești și la... istoria lor. Pare curios. Totuși, așa e. Fiindcă nu toate mesele, unele, paturile și dulapurile sînt făcute doar cu meșteșug. Mobila aceasta, în jurul căreia învîrtim toată viața, are legătură strînsă cu arta. Și, ca orice artă, are și o istorie a sa. O istorie care începe încă din vremea lui Ramses al II-lea.

...Nu vă speriați! N-o luăm chiar din vremea faraonilor, deși primul scaun din lume s-a născut atunci pe atunci. Treburile mobilei rămîne pe seama specialiștilor, care au scris zeci de cărți despre zeci de stiluri de la „Baroc“ la „Rococo“ și de la „Gotic“ la „Biedermeier“.

...Tâmplarii spre care ne îndreptăm atenția trăiesc, sînt conștienți ai tradiției noastre și fac din meseria

lor un mesaj peste hotare al artei noastre meșteșugărești. Despre felul cum sînt apreciate gustul și arta meșterilor noștri tâmplari ne-au sosit recent vești din alte țări — și din răsărit, și din apus. Ultima noastră carte de vizită în materie de mobilă a fost constituit-o pavilionul de la Tîrgul internațional de mobilă din Köln (R.F. Germană). Acolo, specialiștii străini și-au exprimat un singur regret: că n-au cunoscut încă pînă acum stilul și calitatea mobilei românești. Rezultatul practic: s-au stabilit noi legături între „Exportlemn“, reprezentanța pentru export a fabricilor noastre de mobilă, și case comerciale din S.U.A., Franța, Belgia, R.F. Germană.

★

...Aradul își păstrează cu consecvență tradiția de orăș în care

se fabrică mobilă de artă. Și această tradiție e purtată cu mîndrie de meșterii fabricii „Gh. Doja“. Mulți dintre ei au preluat-o din tată-n fiu și au rădăcini profesionale înfipte în artizanatul evului mediu. Să nu vă mire. Sînt aici meșteri ai căror străbuni au „semnat“ faimoase piese „Empire“ sau „Ludovic al XVI-lea“. Azi, tot la Arad, unii dintre urmașii vechilor maiștri sînt profesori și meșteri într-o modernă școală de tâmplărie. Adică, într-o școală unde meșteșugul se-mbină cu arta și cu cartea. Și această mică „academie de artă“ este patronată de fabrica de mobilă „Gh. Doja“ — întreprindere care și-a dovedit prestigiul și acum cîțiva ani, cînd a mobilat Teatrul de Operă și Balet din București, și recent, la Tîrgul internațional de mobilă din Köln.

De aceea ne-am permis o scurtă incursiune cu aparatul fotografic prin ateliere.

...Pentru arădeni, numele lui A. Spaczek (foto 2) e bine-cunoscut. Decanul

tîmplarilor de la „Gh. Doja“, omul acesta cu trăsături de meșter flamand, a inițiat generații de tineri în arta fabricării de mobilă fină. Vîrsta înaintată nu-l împiedică de a mînu cu aceeași siguranță, cînd e vorba de sculptură în lemn, dalta sau strungul cu cele 16 mii de turații pe minut.

...Să lustruiești scîndura pînă devine oglindă, nu-i lucru tocmai ușor. De aceea, într-o fabrică de mobilă, lustruirea panelului este o operație ridicată la rang de artă. Specialitatea o au femeile. Lustruirea aceasta este și el de două feluri: „luciu-mătase“ și „luciu-oglină“. Iată un exemplu concret de „luciu-oglină“ (foto 1). În oglinda ... mobilei o zăriți perfect pe tînăra lus-

truitoare Elisabeta Rusan. Și dacă suciți fotografia, nu veți putea deosebi prea ușor care e figura reală și care, cea reflectată.

...Doriți să aflați cum arată un bufet modern? Vă prezentăm unul în... original (foto 3). E din lemn de nuc lustruit „mătase“, cu două uși laterale și cu bar la mijloc (deocamdată, gol). Modelul acestui bufet a fost premiat.

Cicerone prin fabrică mi-a fost meșterul Wilhelm Ghentzigher, care-i și președintele comitetului de întreprindere. Maistrul respectiv are un palmares interesant: în cariera sa, a lucrat sute de dormitoare. Performanța aceasta suscită o întrebare:

— Care-i stilul dormitorului preferat de clienți?

— Clasic!

Cînd a spus clasic, meșterul s-a gîndit la dormitorul cu două paturi...

...Despre mobila ideală ne-a vorbit directorul fabricii, Gh. Kovaci. Mai exact, despre dorința sa de a fabrica mobila ideală. Visul său poate deveni realitate numai dacă...

Dar să-l lăsăm să vorbească:

— Dacă proiectarea pieselor s-ar face chiar la noi în fabrică, acolo unde-s și meșterii, și nu la București, ar fi foarte bine. S-ar evita astfel modificările ivite uneori datorită necorespondențelor dintre proiect și realitate.

Și fiindcă propunerea directorului este susținută și de meșterii din fabrică, o susținem și noi.

Important este s-o susțină și Direcția Industrializării Lemnului.

VASILE DIMOIU, Homorici, reg. Ploști. — Vitaminele au fost descoperite în anul 1913 și, la început, se numeau „nutramine”. Pînă atunci, valoarea unei substanțe alimentare se aprecia numai după cantitatea de calorii pe care aceasta o putea furniza corpului. Firește că nu toate au fost descoperite deodată. În anul 1916, spre exemplu, nu se cunoșteau decît vitaminele A, B și C. Mai tîrziu, au fost izolate de către specialiști și celelalte. Nu vă putem da un sfat precis în privința dozării lor, aceasta fiind în funcție de carența fiecărui organism — și, deci, de rezultatul unui control medical.

ANETA BALAN, com. Sasul, reg. Bacău. — Tenul gras, porii dilatați și coșurile de pe față sînt lucruri destul de frecvente, mai cu seamă în epoca pubertății, așa că nu trebuie să fiți atît de îngrijorată. E necesar să vă îngrijiți cu mai multă atenție epiderma și, totodată, să activați circulația sîngelui prin multă mișcare în aer liber și gimnastică. Pentru degresarea tenului și strîngerea porilor, vă recomandăm să aplicați pe față, în fiecare seară, zeamă de fructe astringente (lămii, pier-sici, agrise, struguri nu prea copti etc.), iar după aceea să vă spălați cu lapte crud. Contra coșurilor, folosiți o loțiune făcută din: 200 gr de alcool camforat de 90° și 200 gr apă de trandafiri. Căutați să înlocuiți alimentele prea grase sau prea dulci cu legume, fructe și salate.

ELENA SĂVULESCU, Buzdu. — Vă înșelați. Ventuzele nu constituie un tratament empiric. Dovadă că le recomandă înșiși medicii, în foarte multe cazuri. Științific, acțiunea ventuzelor se explică la fel ca aceea a autohemoterapiei. Ele sug sîngele din adîncime și-l adună sub piele, de unde, încetul cu încetul, se resoarbe, adică reintră în curentul circulator. Spre deosebire de autohemoterapie, ventuza trage și sîngele congestionat, pe care-l repune apoi în circulație sau — dacă e cazul — îl elimină prin scarificare. Iată de ce vă sfătuim să renunțați la acțiunea dv. de combatere, care nu-și are rostul. Tratamentul cu ventuze se practică în toată lumea.

VALERIA ZAHAROVICI, raionul T. Vladimirescu, București. — O rețetă bună pentru înlăturarea petelor provenite din prîrile rufelor la călcat este următoarea: se dizolvă 50 gr de clorură de calciu în 250 gr de apă, iar soluția obținută se fierbe timp de 20-30 de minute. După ce se răcește și se ia spuma, se toarnă într-o sticlă, unde se poate păstra mai multă vreme. Cînd avem nevoie, înmuierăm o cârpă în această soluție și tamponăm locul pătat, avînd grijă să ștergem imediat cu apă curată, pentru ca soluția aplicată să nu aface țesătura. Dacă însă nu e vorba de o simplă pată, ci de o arsură profundă, rețeta aceasta nu mai ajută la nimic. Singura soluție este să înlocuiți rufa arsă și... pe viitor să fiți mai atentă la călcatul ei.

MARIA BĂICAN, com. Sadu, reg. Stalin. — Nu, tovarășă Băican, nu faci bine că smîntînești laptele pe care-l dai copilului, pe motiv că grăsimea îl deranjează stomacul. O dată cu smîntîna, d-ta înlătură și multe din substanțele hrănitoare ale laptelui și, în special, vitamina A, care e cea mai necesară la creșterea copilului. În cazul cînd copilul d-tale prezintă o sensibilitate stomacală, arată-l unui medic, dar nu-l priva de hrana cea mai folositoare. Așa că — după cum vezi — nu numai că nu recomandăm „procedul” d-tale și altor mame, cum ne îndemni, dar, dimpotrivă, te sfătuim și pe d-ta insistent să renunți la el.

SILVIA GRUNBERG, Botoșani. — Transpirația miilor se evită spălîndu-le de 2-3 ori pe zi cu următorul amestec:

Alcool diluat	100 gr;
Acid formic	5 gr;
Balsam de Peru	1 gr;
Clorhidrat	5 gr.

E bine însă să consultați un medic, fiindcă s-ar putea ca această transpirație să fie semnalul unei boli ascunse.

PEȘTII VIVIPARI

Tov. P. Băndrescu, cercetător științific la Institutul de Cercetări Piscicole, răspunde mai jos tov. I. Tudor din Iași, care ne-a întrebat dacă există pești vivipari.

Se știe că marea majoritate a peștilor depun icre (fiind deci ovipari), iar fecundația acestora se realizează după ce au fost depuse de femele, fie pe buruienile din apă, fie pe pietre, pe bușteni înecați etc. Există însă și pești care nu își depun icrele, ci nasc direct pui vii. Este cazul majorității rechiniilor și al circa 200 specii de pești osoși, marini și de apă dulce.

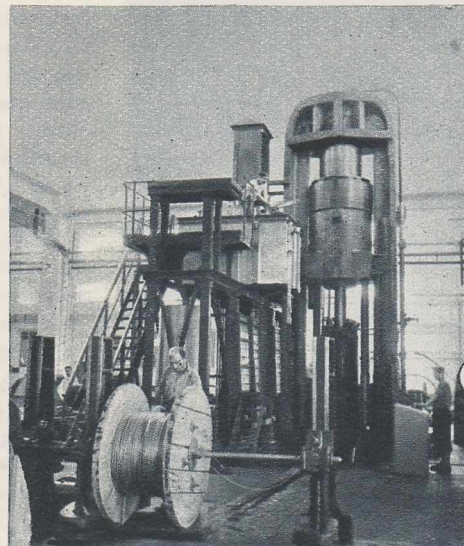
Dintre acești pești vivipari de apă dulce, numeroase specii sînt cultivate de amatori în acvarii, ca, de pildă, xifoforii (*Xiphophorus helleri*), plati (*Platy-pocilia*), gupi (*Lebistes reticulatus*), gambuzia (*Gambusia affinis*), un pește consumator de larve de țînțari etc. Acesta a fost introdus și în unele din apele noastre, ca, de pildă, în lacul din Parcul Libertății.

La majoritatea acestor pești osoși vivipari, dezvoltarea ouălor se face chiar în ovarul femelei, care este alimentat de numeroase vase de sînge. Abia cînd puii sînt destul de mărișori și pot înnota, ei părăsesc ovarul mamei, trecînd în oviduct, de unde sînt eliminați în apă. La alți pești vivipari, și îndeosebi la rechini, icrele se dezvoltă în uterul mamei; acesta are o conformație specială, hrînînd embrionii la fel cum placentă mamiferelor hrîneste embrionii respectivi. Rechinii nasc, în mod obișnuit, pînă la 20 de pui, iar unele specii de pești vivipari de acvariu nasc pînă la 100 pui o dată.

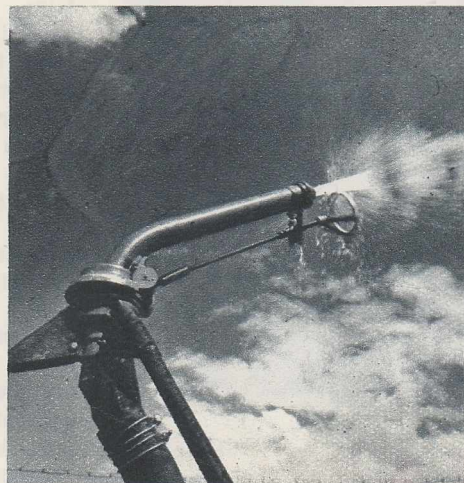
Un fenomen oarecum asemănător viviparității se observă la unii pești de apă dulce din Africa, la care, după fecundare, masculul poartă în gură icrele, păstrîndu-le pînă la dezvoltarea puilor.

Un alt fenomen curios îl constituie și punga, numită marsupium, care se dezvoltă în regiunea ventrală a corpului masculului acului de mare și al căluțului de mare. În această pungă, femela depune icrele. Acestea se dezvoltă aici în cele mai bune condiții, fiind hrănite chiar de vasele de sînge ale tatălui.

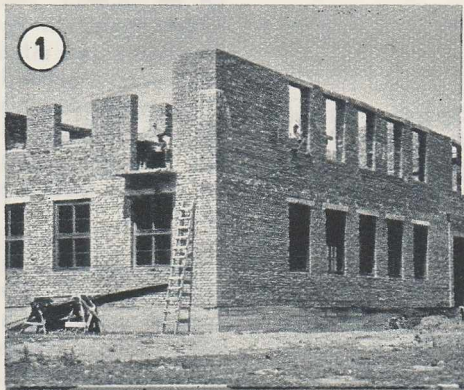
Fenomenele descrise mai sus constituie, ca și viviparitatea peștilor, un evident factor de progres biologic, deoarece în felul acesta icrele sînt ferite de primejdiile ce le amenință la tot pasul.

FABRICA „ELECTROCABLUL” din Capitală a fost dotată cu noi agregate și utilaje de mare capacitate. Printre acestea se află și presa de plumb cu ajutorul căreia se montează plumbul la cablurile de forță și telefonice.

POMPĂ DE PLOAIE ARTIFICIALĂ fabricată din mase plastice. Aceasta este încă un produs al întreprinderii „Anticorosiv” din Capitală, al cărei colectiv a obținut noi materiale din mase plastice pentru confecționarea de instalații chimice.

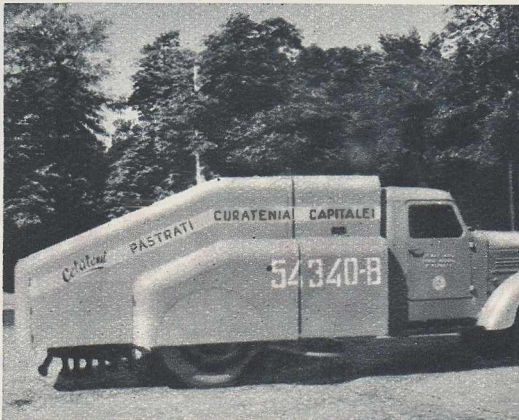
„NICI UN ANALFABET ÎN ANUL 1958” — cu această situație se luptă și comuna Mărginea din raionul Rădăuți. Și de notat că în anul 1948, aici se numărau peste 500 de analfabeți. Mărginenii se îndreaptă azi cu construcția noii școli (foto 1), care va înlocui vechea școală a satului (foto 2).

Fotografii de M. PAIUC

BIRLADUL de azi, orașul fabricii de rîmnești, își schimbă necontenit înfățișarea. El s-a îmbogățit în ultimii ani cu noi blocuri de locuințe, printre care se află și blocul tineretului (din fotografia alăturată) care va adăposti un cămin, cantina-restaurant, biblioteca, sala de lectură ș.a. Jos: un aspect din centrul orașului.

Foto: D. PAVALAȘCU

FABRICATE LA UZINELE I.M.S.-CLUJ, primele autotăoare românești și-au început activitatea pe străzile lei...

Proiectul acestei noi mașini aparține unui grup de ingineri și tehnicieni de la uzina clujană.

Fotografie de G. AG

LA TÎRGOVIȘTE, acolo unde a fost ucis Tudor Vladimirescu, s-a ridicat un bust în amintirea marelui luptător pentru libertate.

Fotografie de B. SURU

GLOBUL PĂMÎNTESC cu care este dotat colțul roșu îl ajută pe colectivitățile din Calica (raionul Tulcea) să urmărească evenimentele politice ce se petrec în toate colțurile lumii.

Moda sovietică a anului 1958

Pentru zilele de toamnă

1. Un ansamblu format dintr-un „deux-pièces” din același material cu pardesiul.
2. Un complet format din câteva piese: fusta și jacheta trei sferturi — cu buzunarul arcat printr-o tăietură prelungită pe lat—dintr-o stofă de lână, uni. Bluza și căptușeala jachetei, din același material, imprimat, iar vesta, dintr-o stofă de culoare deschisă, armonizată cu culoarea costumului.

Consumați noile sortimente de *Dinuri*

De vânzare la toate magazinele alimentare și în unitățile de alimentație publică.

La 5 și 20
ale fiecărei
luni apare

**R
E
B
U
S**

Revista
iubitorilor de
probleme
distractive

Sfaturi practice

DESPRE ÎNGRIJIREA PĂRULUI

Dacă în timpul verii acțiunea de uscare și decolorare pe care o exercită razele soarelui cere o îngrijire specială a părului, tot astfel vremea umedă a lunilor de toamnă și de iarnă impune o atenție deosebită igienei capilare. Aceasta nu numai pentru menținerea coafurii și a culorii, ci și în interesul bunei funcțiuni a glandelor sebacee.

Recomandăm un tratament simplu, dar verificat ca foarte eficient pentru buna întreținere a podoabei capilare, atât la femei, cât și la bărbați. El nu cere decât câteva minute și un efort minim din partea noastră. Deci, exclude pretextul lipsei de timp, invocat de mulți atunci când e vorba de un simplu tratament curativ.

În primul rând, se cere să facem în fiecare dimineață un masaj energetic al epidermei capului, începând de la git spre creștet. Cu ambele mâini vom fricționa pielea prin mișcări circulare și cu degetele întotdeauna îndreptate spre creștetul capului. Masajul nu va dura mai mult de 2-3 minute, dar vom insista îndeosebi pe porțiunile unde părul are tendința să se rărească.

Apoi, apăsând cu podul palmei pe creștetul capului, cu mâna cealaltă apucăm părul, buclă cu buclă, și-l tragem cu forță, fără să-l zmuicim, în sensul pieptănăturii. Mișcarea aceasta are darul de a provoca afluxul sângelui către vasele și celulele capilare, de unde rezultă o fortificare a rădăcinii părului.

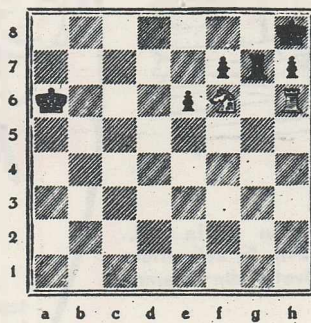
După acest masaj, periem bine părul în toate sensurile, adică din față spre spate, de la dreapta spre stânga și viceversa. E și mai bine dacă putem face această operație chiar de două ori pe zi, cu ajutorul unei perii din păr de bursuc.

Se recomandă în mod special peria din păr de bursuc, deoarece firele ei, fiind asemănătoare ca duritate și structură cu ale noastre, prin frecare nu vatămă nimic, ci, dimpotrivă, curăță și degresează părul gras sau cu mătreață, excitând în același timp glandele sebacee. Or, s-a constatat că perile din fire sintetice — nylon etc. — prin frecare, magnetizează părul, iar prin duritatea lor mai mare, îl subțiază și, în cele din urmă, îltoacă pe nesimțite.

În sfârșit, un ultim sfat adresat mai ales femeilor: când umbăm cu capul gol prin ploaie, să nu presăm niciodată părul înainte de uscarea lui completă. Presarea părului ud nu numai că strică ondulația inițială — chiar dacă e vorba de una permanentă — dar dăunează și respirației porilor capilari. De asemenea nu trebuie să încercăm refacerea unui permanent decât după uscarea părului.

JOSIANA

SAH SAH SAH

← Albul la mutare.
Alb: Ra6, Th6, Cf6. Negru:
Rh8, Tg7, Pp. e6, f7, h7).

CUM CONTINUAȚI PARTIDA?

Aveți piesele albe și, cu un cal în plus, ați vrea desigur să câștigați partida. Dar negrul are trei pioni și, dacă regele său n-ar fi atât de înghesuit, ar obține fără îndoială remiza... Se mai poate oare face ceva?

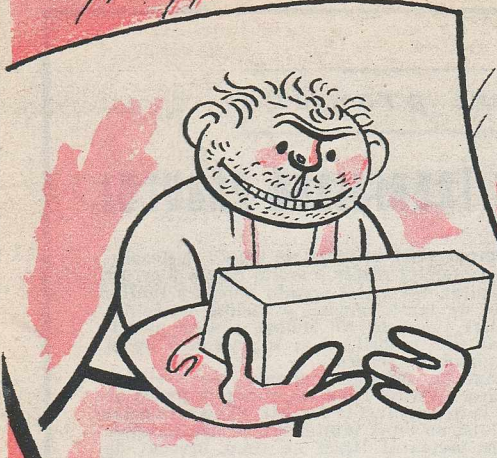
NUMAI CUA

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12
1	A	G	R	A	F	A	S	A	F	T	A	
2	B	R	A	G	A	N	T	A	B	R	A	
3	R	A	G	A	R	A	L	C	A	L	A	
4	A	B	A	T	A		A	L	P			
5	C	A	S	A	A	L	M	A	N	A	H	
6	A	C			C	A	X	A		A		
7	D	R	A	C			N	T	T	Z		
8	A	A	A				D	A	C	A		
9	B	R	A	N			E	A	R	C		
10	R	B	A	C			C	B	M	K	B	A
11	A	P	A	B	A	T	A		C	T	X	T

ORIZONTAL: 1) Copcă — Nume feminin. 2) Oraș în Portugalia — Bărbierit. 3) Ecou electromagnetic — Orașul în care s-a născut Cervantes. 4) În mină — Articol. 5) Locuință — Calendar literar. 6) Horă din Vrancea. 7) Diavol — Net! — Traian Zaharescu. 8) Interjecție tematică — Adverb fără rost. 9) Pas și cetate carpatină — Dromader — Armă veche. 10) Pod plutitor — Ramură — Fluviu vocalic. 11) Ferită de primejdii — Margine.

VERTICAL: 1) Cuvântul magic al prestidigitatorului. 2) Strică treaba — Din cind în cind. 3) Insectă cu coarne de cerb — Postav. 4) Piatră semiprețioasă — Cîntăret în colivie. 5) Minus — Conjunție. 6) Perioadă de timp — Mirtoagă. 7) Pronume posesiv — O parte din falcă... — A povesti. 8) Reptilă amfibie. 9) Miner la ușă — Marin Crustescu. 10) „... Diavolo”, operă de Aubert — Tine! — Notă muzicală. 11) Pîngea — Locuiește la țară. 12) Astfel — Veselie — Eta).

Melancolie și Bucurie de TOAMNĂ... de Voinescu

...Cînd distribuitorul de gheață începe să devină amabil și sfertul de bloc, sfert, înseamnă că vine toamna.

Toamna vine, cu belșug și rodul bogat al muncii de peste an... Încărcată de bucurii, dar și cu o umbră de melancolie... De pildă...

...Sînt triști copacii, fiindcă își pierd frunzele...

...E trist și măturătorul de pe strada mea, fiindcă trebuie să le măture...

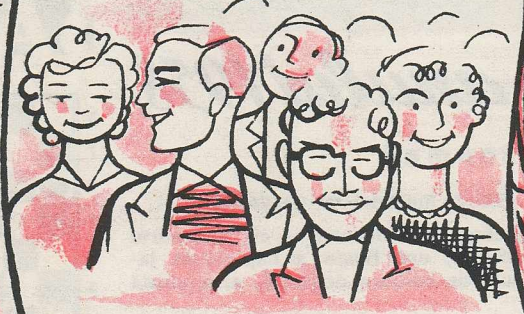
...E tristă și luna, singură în parcul solitar. Îndrăgostiții au plecat și băncile sînt pustii...

...Dar băncile sînt vesele că pînă la primăvară au pat de bricegele gravurilor lor.

...E trist, în schimb, C. Tampon de la I.L.L. O dată cu toamna asta nouă, revin în actualitate cererile de reparații nerezolvate din toamna trecută...

... Și în timp ce tineretul e vesel fiindcă toamna aduce cu ea deschiderea cursurilor...

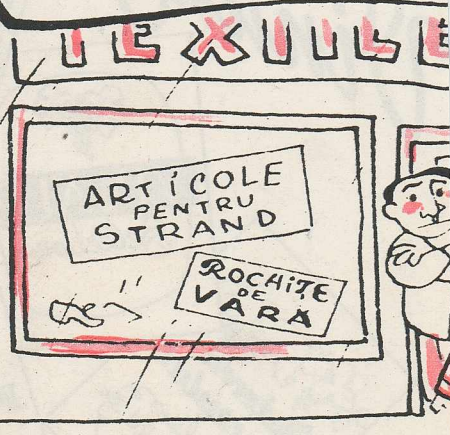
...Bobby e trist, din același motiv...

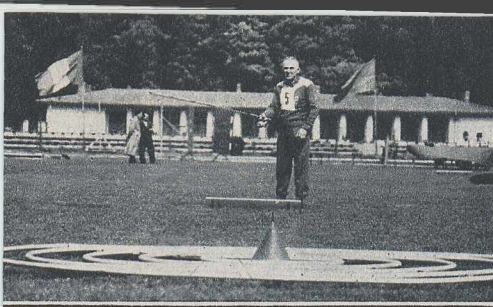
...Prietenul meu compozitorul e vesel. Toamna îl inspiră. Și veselia lui se revarsă într-un notan de melodii...

...Chiar și Chiulici e bine dispus. Venirea toamnei îl îmbogățește repertoriul de "motive"...

...Numai responsabilul Textilei din colțul nostru e indiferent. Pe el, toamna îl rece.

ba Arenberg. Concurantul trebuie să arunce greutatea în aparatul, compus din cinci le, ce se vede în prim-plan. Cu cât greutatea este mai aproape de centru, cu atât punctajul este mai mare.

roba Skish constă din aruncarea greutății necesare, în fiecare din cele cinci discuri cu diametral de 75-80 cm, dispuse la intervale regulate, însă din ce în ce mai depărtate de platforma de aruncare. Cel mai depărtat din aceste discuri este și cel mai greu de nimerit. Pentru fiecare start, se fac trei aruncări în stil liber. Timpul de aruncare la toate discurile este de minute. Anul acesta, timpul a fost mărit la minute, luându-se seama de lipsa de pregătire a concurenților.

roba de distanță. Concurantul trebuie să arunce greutatea cât mai departe, însă numai în terenul marcat.

UN SPORT NOU!

Ca de obicei, simbăta trecută am cercetat în presă manifestările sportive, pentru a-mi fixa profilul paginii din această săptămână. Trebuie să mărturisesc că întrecerile concursului republican de aruncări cu lanseta nu figurau în rubricile ziarelor și că o simplă întâmplare m-a făcut să-mi îndrept pașii spre stadionul „Progresul”.

Pe drum, m-am întâlnit cu un amic — aprig pescar — care în nenumărate rânduri a încercat să-mi însușească dragostea pentru pescuit, fără să izbutesc. De data aceasta, însă, nu l-am putut rezista: era prea entuziasmat.

— Vino să vezi câtă măiestrie i se cere unui bun pescar — a exclamat el. Până acum, lucram după „ureche”. Concursul de azi te va convinge, după cum m-a convins și pe mine cursul la care am participat în vederea lui, de importanța acestei noi și frumoase discipline, care dă posibilitate pescarului să-și perfecționeze sistemul de pescuit, asigurându-l un vinat cât mai bogat.

Și iată-mă asistând la primul concurs republican de aruncări cu lanseta — disciplină sportivă nouă în țara noastră. Cum era și de așteptat, întrecerile nu au avut „succes de public”. Cred totuși că acest lucru nu-l putem pune numai pe seama „noului”; socotim vinovată și Asociația Vinătorilor și Pescarilor, căreia, o drept, nu i se poate reproșa nimic în ceea ce privește organizarea, dar poate fi criticată pentru insuficiența popularizare a concursului. Pe malurile lacurilor din București înfilnim zilnic zeci de pescari, care fără îndoielă că, dacă ar fi avut cunoștința de această nouă și frumoasă întrecere, ar fi asistat la desfășurarea ei cu tot alina pasivitate ca și la pescuit.

Imbrăcați în treninguri albastre, cu numere lizibile pe piept și pe spate — ca adevărații sportivi — pescarii își așteptau rîndul pe stadion la cele 3 probe ale concursului: distanță, precizie la ținta Arenberg și la ținta Skish. Pentru toate probele, concurenții se prezintă la start cu lanseta la capătul căreia se găsește o greutate de dur-aluminiu de 7,5 gr sau de 15 gr. Proba de distanță cere concurentului să arunce greutatea cât mai departe; cele de Arenberg și Skish îi cer să o arunce din diferite poziții, într-un loc fix. Timpul unei probe este cronometrat, neputînd fi depășit. Cu ocazia concursului m-am convins — pentru a cîta oară!!! — de imensa răbdare și de calmul caracteristic pescarului. Se vorbea în șoaptă, se aștepta disciplinat luarea startului, fără nervi, fără vociferări. Totul, ca la pescuit.

Noul sport figurează în regulamentul internațional al pescarilor și se practică de mulți ani peste hotare. Întîlnirile internaționale sînt frecvente. La noi, pînă acum lanseta nu se folosea decît pe „viu” și doar după „ureche” — fără o pregătire metodică. De aceea s-a făcut apel la Asociația Pescarilor din R. D. G., pentru a trimite un instructor care să pună bazele noului discipline și în țara noastră. Astfel, cu ajutorul tovarășului Willy Wormuth, președintele asociației germane, sosit la invitația noastră, s-a putut organiza un curs de 12 zile, la care au participat pescarii considerați cei mai buni. Asta, pentru început. La anul se vor organiza întreceri preliminare pe raioane și regiuni, astfel ca, la cel de-al-2-lea concurs, să se alinieze la start cât mai multe elemente valoroase.

Dan BÎRLĂDEANU

Fotografii

de Dan BÎRLĂDEANU și R. SCURTU

Și mereu mai sus!

Ceea ce toată lumea a așteptat și a crezut s-a întîmplat: simbăta trecută, pe stadionul Republicii”, Iolanda Balaș a stabilit un nou record mondial la săritura în înălțime: 1,82m.

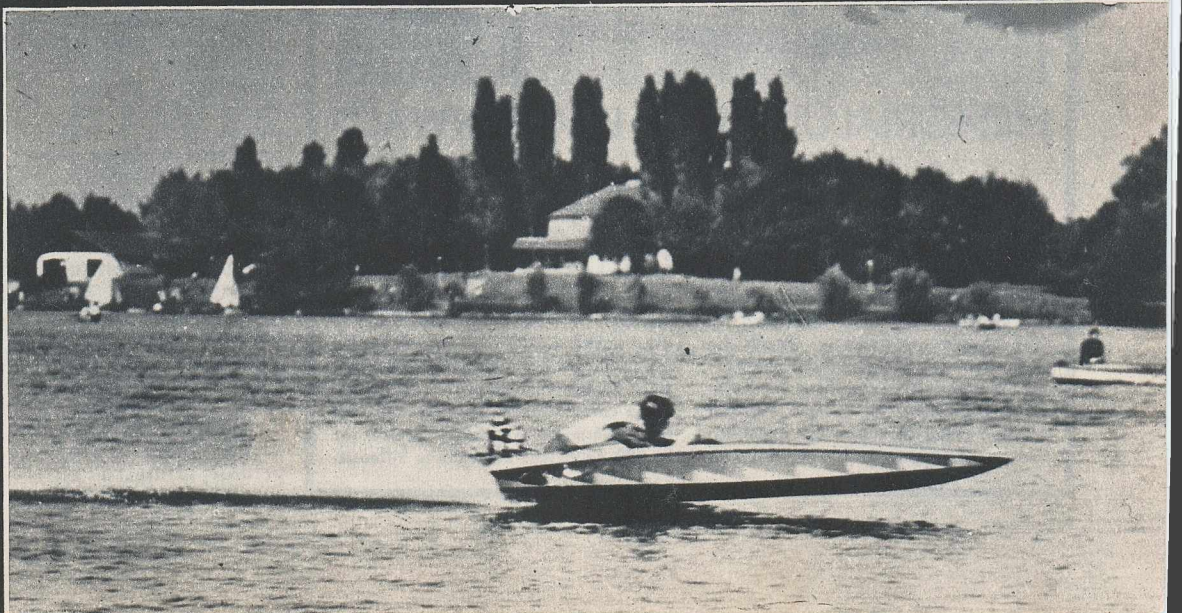
Bravo Ioli!

Mulți au fost ploștenii care au venit duminică pe stadionul 23 August — aducînd cu ei și... material de agitație — pentru a și susține echipa în meciul cu C.C.A. Dar, cu toate încurajările pentru echipa favorită, gazdele au învins cu 2-1 (2-0).

În cinstea Lunii prieteniei romino-sovietice au avut loc pe lacul Herăstrău, în organizarea A.S.A.P. oraș, întreceri de glisare. Tip sport.

fotocronica
FLACARII

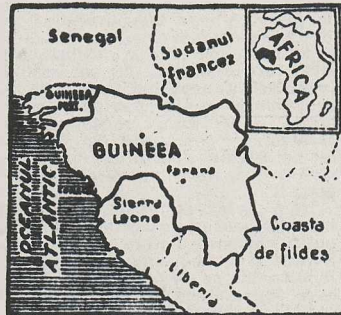
La New York își continuă lucrările cea de-a 13-a sesiune a Adunării Generale a O.N.U. Delegațiile țărilor socialiste desfășoară o intensă activitate, demascând acțiunile agresive imperialiste din Extremul Orient și Orientul Apropiat, venind totodată cu propuneri constructive pentru slăbirea încordării internaționale și apărarea cauzei păcii. *In fotografie* (de la stînga la dreapta): Behar Shtylla, ministrul Afacerilor Externe al R.P. Albania, conducătorul delegației albaneze, Milko Tarabanov, ministru adjunct al Afacerilor Externe al R.P. Bulgaria, A.A. Gromiko, ministrul Afacerilor Externe al U.R.S.S., conducătorul delegației sovietice, și Karlo Lukanov, ministrul Afacerilor Externe al R.P. Bulgaria, conducătorul delegației bulgare, în timpul unei pauze a lucrărilor sesiunii.

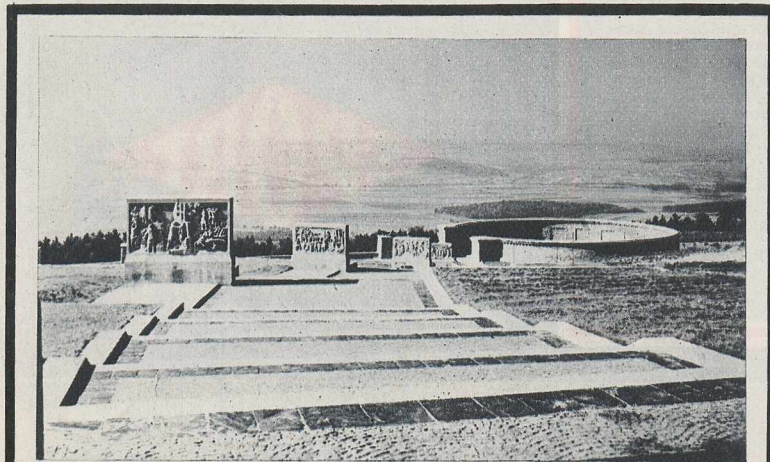
2.500.000 de locuitori ai Șanghaiului au demonstrat pe străzile orașului, cerînd încetarea provocărilor S.U.A. îndreptate împotriva R.P. Chineze și retragerea trupelor americane din regiunea strimtorii Taiwan.

Patrioții libanezi sînt gata să dea o ripostă hotărîtă uneltirilor adepților fostului președinte Șamun împotriva noului guvern condus de Rașid Karami și a unității țării. *In fotografie*: unități ale forțelor populare, salutate de mulțime pe străzile ← Beirutului.

La Tașkent, capitala Uzbekistanului Sovietic, s-a deschis zilele acestei conferințe scriitorilor din țările Asiei și Africii. Pe lângă reprezentanții celor două continente sosiți din peste 50 de țări, la conferință participă, în calitate de invitați, o seamă de scriitori din țările Europei, Americii și Australiei. *In fotografie*: aspect din sala ședinței comitetului de pregătire a conferinței. *In medalion*: emblema conferinței.

MEMORIALUL DE LA BUCHENWALD

Recent, a fost inaugurat la Buchenwald — pe culmile împădurite ale dealului Ettersberg, lângă Weimar — Memorialul închinat eroilor și martirilor antifasciști aparținînd a 18 națiuni europene, exterminați în lagărele hitleriste de ucidere în masă. Cuprinzînd un vast complex arhitectonic compus din monumente și stele funerare, construcția Memorialului a constituit un șantier național pe care au muncit voluntarii de oameni ai muncii din Republica Democrată Germană. Memorialul este

predominat de o uriașă clopotniță, înaltă de 50 m, avînd în fața ei impresionantul grup statuar al sculptorului german Fritz Cremer. Memorialul de la Buchenwald — emoționant omagiu adus celor căzuți pentru fericirea popoarelor — este în același timp un avertisment pentru cei vii, împotriva imperialiștilor care vor să relinvie fascismul, barbaria, întunericul. *In fotografie*: aleea care duce spre unul din cele trei puturi-morminte în fundul cărora zac 10.000 de victime ale călăilor hitleristi.

După ce populația Guineei a spus în unanimitate „NU” constituției gaulliste, la Conacry, capitala țării, a fost proclamată Republica Guineea. U.R.S.S. a recunoscut Republica Guineea și, ca urmare a propunerii guvernului acestei țări, s-a declarat gata să stabilească relații diplomatice și să facă schimb de reprezentanțe diplomatice cu aceasta. *In fotografie*: Seku Ture, primul ministru al Republicii Guineea.

Piloților americani le este interes să zboare pe deasupra teritoriului Statelor Unite avînd la bord bombe atomice și hidrogen. În schimb, ei execută permanent asemenea zboruri în spațiul aerian al țărilor aliate cu S.U.A.

(Ziarele)

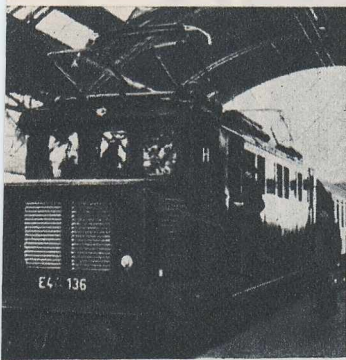
— Și dacă se rupe frînghia?
— N-avea grijă, o plătesc eu!

Desen de Rik AUERBACH

ÎN JURUL GLOBULUI

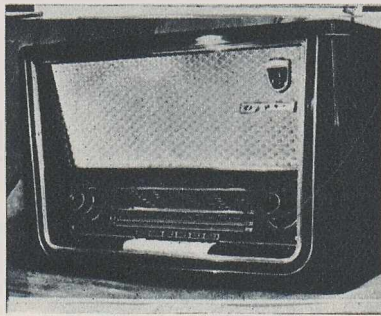

DOI TIPURI de mașini și autobuse terestru pe porțile uzinelor din U.R.S.S. Într-un timp poate fi văzut pe străzile vechiului acest nou și elegant tip de bus, creat de colectivul uzinelor de bus din Lvov.

ELECTRIFICAREA CĂILOR FERATE din R. D. Germană este în plină desfășurare. Recent a fost terminată electricizarea traseului Leipzig-Bitterfeld, ceea ce va aduce o sporire a randamentului traficului feroviar cu 132 la sută.

CRAVATE SUPERMAN. O nouă serie de cravate moderne lansate în S.U.A., prezentând fețe mai puțin obișnuite. Cifrele pe nivelul superior al execuției, el amintește de răposatele „picturi gang”. Vorba este, spune-mi cravată porți să-ți spun cine... →

UN MARE AVÎNT a luat în anii puterii populare industria radiofonică a R. P. Bulgaria. Cel mai recent model de aparat de radio este superheterodina „Orfeu”, înzestrată cu șapte lămpi — un produs al uzinelor „Kliment Vorșilov” din Sofia.

PENTRU PREVENIREA ACCIDENTELOR DE CIRCULAȚIE, inginerul cehoslovac D. Paspă a construit un ingenios aparat. Instalată pe bordul mașinii, aparatul avertizează pe șoferi asupra oricărei neregularități sau defecțiuni a șosetelor pe care circulă.

ȚEUL RĂZBOIULUI DIN NOU LA WEST. În localitatea Niederwald din R. F. Germană, e în curs de restaurare o mare statuie care reprezintă „Geniul războiului”. Cam vechi simbolul, dar în perfectă concordanță cu politica actualilor conducători vestgermani.

← MĂRTURII ALE UNEI VECHI CIVILIZAȚII. Printre orașele participante la expoziția „Epoca de aur a orașelor europene” ce are loc la Gand (Belgia), se află și vechiul oraș polonez Cracovia, care trimite, printre altele, la expoziție Cocoșul de argint — emblema Societății de Tîr, un dar făcut orașului de către regele Zygmunt August, în anul 1585 (foto 1) — și Liturghia dăruită catedralei din Cracovia de către regele Jan Olbracht (foto 2).

VĂ INVITĂM ÎN U.R.S.S. „Inturist”, organizația sovietică de turism, a înființat nu demult sucursale în toate marile capitale ale lumii. În fotografie, Nina Firsova, șefa sucursalei „Inturist” din Londra, perfectează primele plecări ale turiștilor englezi în U.R.S.S.

„PENTRU PÎNEA POPORULUI” iată lozincă sub care au muncit zecele de milioane de țărani chinezi, pentru a strînge excepționala recoltă din acest an. În fotografie, un grup de țărani din provincia Guandun pleacă să predea statului cota lor de orez.

ÎN JURUL LUMII, PE BICICLETA. Doi italieni — Valentino Rolando și Adriano Sada — și-au propus să întreprindă o călătorie în lume pe biciclete. În 652 de zile, au parcurs 14.000 de mile. Fotografia îi înfățișează străbătînd străzile orașului Dallas — statul Texas (S.U.A.) — în timpul unei etape.

START!

● Într-un timp foarte scurt sportul a pătruns tot mai mult în rândurile populației R.D. Vietnam. În urmă cu doi ani, la Hanoi nu exista nici un teren de volei; azi, sînt peste 30. În același timp, numărul echipelor de fotbal din întreaga țară a crescut de la 14, la 120.

● Campionul olimpic în proba de 3.000 m obstacole, Chris Brasher (Marea Britanie), a anunțat că va participa la viitoarea ediție a Jocurilor Olimpice de iarnă, în calitate de... schior. Brasher și-a afirmat intenția de a cuceri o nouă medalie de aur, de data aceasta concurînd pe o pîrtie cu zăpadă, în locul pistei de zgură cu care este familiarizat. Rămîne de văzut dacă și ceilalți schiori înscrși la viitoarea Olimpiadă de iarnă vor accepta înființarea lui Brasher...

● Lupta pentru pace și împotriva înarmării atomice găsește răsuneț și în rîndul sportivilor fruntași din Occident. Printre alții, portarul echipei reprezentative de fotbal a R. F. Germane, Fritz Herkenrath, și-a exprimat ferm părerea în cadrul unui interviu: „Armele atomice nu aduc nimic bun. Ele au fost create pentru distrugerea omenirii. Este o nebunie însă ca omenirea să fie amenințată cu distrugerea. Rațiunea omului sănătos spune că o asemenea politică duce la eșec”.

● Spectatorii care au cumpărat programe la meciul de fotbal pentru campionatul Scoției, desfășurat la Glasgow între echipele Celtic și Rangers City, au avut surpriza să citească următoarele: „Persoanele care au asupra lor sticle sau alte obiecte asemănătoare sînt obligate să părăsească stadionul. Cine nu va respecta această dispoziție va fi evacuat”. Cum s-ar spune, organizatorii meciului din Glasgow au început să-și cunoască clienții...

● Popularitatea voleiului scade în Franța. Lucrul acesta le-a jucat o festă șefilor unor cluburi care, înainte anul turneu la Billancourt, s-au tocmît în prezența secretarului federației franceze de volei, Lenoir, pînă au căzut de acord să împartă în mod egal beneficiile. După terminarea turneului însă, cînd s-a procedat la facerea socotelilor, bilanțul a fost dezastros: încasări... 225.000 franci; cheltuieli... 950.000 franci! S-au împărțit oare în mod egal și cheltuielile?

FINIS!

CONSERVATORII ENGLEZI LA ANANGHIE... Politica deosebit de nepopulară a partidului conservator din Anglia a fost deseori criticată cu violență de către membrii de rînd al partidului. Recent, la Conferința națională a femeilor din partidul conservator, însuși premierul Mac Millan a fost obiectul unor critici vehemente din partea unei femei, care i-a cerut să-și dea demisia.

REDACȚIA: BUCUREȘTI
PIAȚA ȘCINTEII

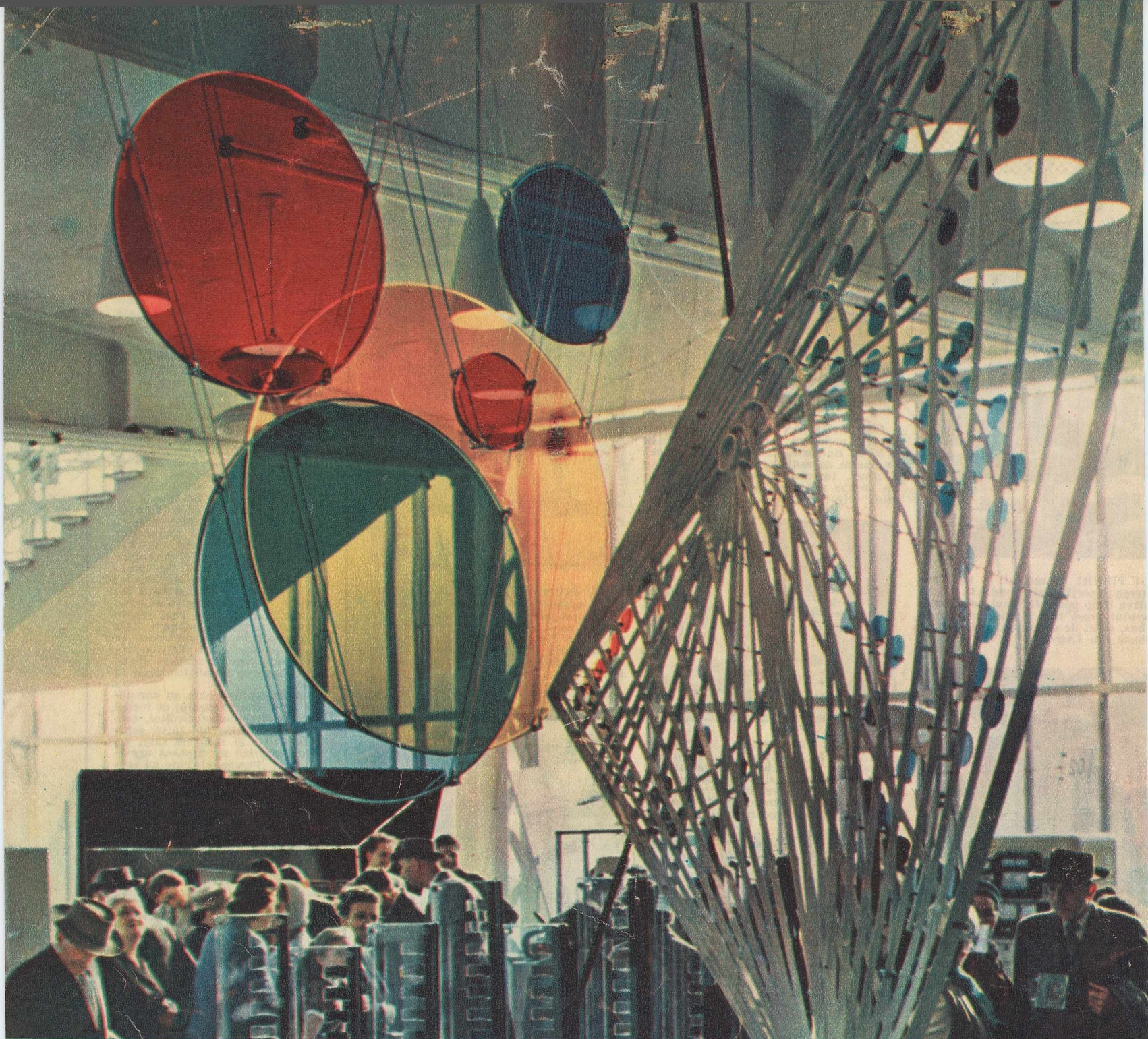
Casa Postală 3507 of. 33
Tel.: 17.60.10, Int. 1744

ABONAMENTE:

la toate oficiile poștale din țară și la factorii poștali și difuzorii valantari din întreprinderi și instituții.

PREȚUL
ABONAMENTELOR:

3 luni: 26 lei
6 luni: 52 lei
un an: 104 lei

În pavilionul U.R.S.S. la Expoziția Universală de la Bruxelles — admirat de milioane de vizitatori — mărturie ale progreselor industriei optice sovietice.

Fotografii de A. NOVIKOV și M. ROBAN
(Citiți reportajul din pag. 4-5)

PREȚUL 2 L